

titból hitbe

„Az igaz ember pedig hitből él.” (Róma 1:17)

2015. április
8. szám

Kéthavonta megjelenő
bibliai folyóirat

Miért kell meghalni?

A hétpecsétes könyv

Bevington naplója VIII.

Noé bárkája

Százannyi áldás

A bűnös ember halála

Az ítélet bizonyítékai

Gyógyulás kijelentés által

Az Ararát vallomása

Egy ifjú csendes megtérése

Közeledés Istenhez

Lelki áldozatok

Előző számunkban azt vizsgáltuk, mit jelent egy keresztény számára, hogy király és pap (1Péter 2:9). Isten királysága felszabadít bennünket a bűn uralma alól, és hatalmat ad arra, hogy Isten fiaiként élhessünk, az Ő önzetlen szeretetét tükrözve életünkkel. Ezzel együtt Isten abban a kiváltságban részesít bennünket, hogy színe elé járulhatunk, és szoros kapcsolatban lehetünk Vele.

A közeledés nehézségei

Bár a kereszténység lényege az Isten-nel való személyes kapcsolat, az Úr-hoz való közeledés nem magától értetődő dolog. Amikor az Édenben Ádám vétkezett, és az Úr megjelent a kertben, az emberpár ösztönszerűen elbújt előle. Ez az Isten jelenlététől való rettegés az évezredek múlásával sem enyhült. Jól szemlélteti ezt a zsidó nép tapasztalata, akik a Sinai-hegynél tanúi voltak az Úr megjelenésének:

„Mert ti nem járultatok megtapintható hegyhez és lángoló tűzhöz, sűrű homályhoz, sötétséghez, szélvészhez, trombita harsogásához és szózatok hangjához, amelyet akik hallottak, kérték, hogy ne szóljon hozzájuk. Mert nem bírták elvisselni a parancsot: Még ha állat ér is a hegyhez, meg kell kövezni. És olyan félelmetes volt a látvány, hogy Mózes is azt mondta: Megijedtem és reszketek.” (Zsidók 12:18-21)

Valójában Isten közelsége egyáltalán

nem kívánatos élmény az elbukott ember számára:

„Mert a mi Istenünk megemésztő tűz.” (Zsidók 12:29)

*„Megrettentek a bűnösök Sionban, **félelem** fogja el az istenteleneket: ki lakhat közülünk megemésztő tűzzel, ki lakhat közülünk örökös hősséggel?”* (Ézsaiás 33:14)

A Teremtő eredetileg minden teremtményét úgy alkotta meg, hogy a Vele való kapcsolatuk örömteljes és felszabadult legyen. A bűn azonban elidegenített bennünket Istentől, és falat emelt közénk. A probléma azonban nem Isten oldalán van, hanem nálunk – a mi szívünkben és elménkben –, ezért a változásnak is bennünk kell végbemennie.

Hogyan közeledhetünk mégis?

A Zsidókhoz írt levél sokat beszél erről a kérdésről, és rámutat az Istenhez való közeledés módjára is:

*„mert a törvény semmit sem tett tökéletessé, de egy **jobb reménység-***

hez vezet, amely által közeledhetünk Istenhez.” (Zsidók 7:19)

Pál itt az Istenhez való közeledés két útját mutatja be: a törvényt és a „jobb reménységet”. A törvény csak félelmet

szül az emberben (lásd a Sinai-hegy tapasztalatát), viszont a „jobb reménység” által ténylegesen Isten közelébe kerülhetünk. Fontos tehát megértenünk, mi ez a reménység, és a gyakorlatban hogyan segít ez nekünk.

Út Isten jelenlétébe

„Azért, hogy két változhatatlan tény által, amelyekre nézve lehetetlen, hogy Isten hazudjon, erős vigasztalásunk legyen nekünk, akik hozzá menekültünk, hogy megragadjuk az előttünk levő **reménységet**, amely biztos és erős horgonya lelkünknek, és **beljebb hatol a kárpitnál**, ahova útnyitóul bement értünk **Jézus**, aki örökre a Melkisédek rendje szerinti főpap lett.” (Zsidók 6:18-20)

Más szóval a reménység által léphetünk Isten jelenlétébe (a kárpit mögött, a templom belsejében Isten jelenléte van). Ez a reménység azonban szorosan összefügg Jézus személyével:

„minket, akik halottak voltunk vétkeinkben, **Krisztussal együtt megelevenített** – kegyelemből van üdvösségetek –, és **vele együtt feltámasztott, és vele együtt ültetett a mennyekbe Krisztus Jézusban**,” (Efézus 2:5-6)

„Aki pedig **az Úrral egyesül**, egy lélek övele.” (1Korinthus 6:17)

A reménység tehát tulajdonképpen az új szövetség ígérete – más szóval a Krisztus életéből való részesülés, a Vele való lelki egyesülés. Ugyanakkor ezt a láthatatlan lelki eseményt nem csak egyszer kell átélnünk; egy keresztény ember minden nap élvezheti ezen isteni csoda áldásait:

„Kívánjuk pedig, hogy mindegyikőtök ugyanazt a **buzgóságot tanúsítsa a reménység teljes bizonyossága iránt mindvégig**,” (Zsidók 6:11)

A reménység kifejezése

Hogyan lehet buzgalmat tanúsítani a reménység iránt? A buzgóság mindig aktív cselekvéssel jár, és ez a buzgóság a beszédünkben is megnyilvánul:

„Krisztus azonban mint Fiú áll a maga háza felett, akinek a háza mi vagyunk, ha a bizalmat és a **reménység dicsekvését mindvégig erősen megtartjuk**.” (Zsidók 3:6)

Tartalomjegyzék

Közeledés Istenhez.....	2
Miért kell meghalni?.....	7
A hétpecsétes könyv.....	17
Bevington naplója VIII.....	34
Noé bárkája.....	39
Százannyi áldás.....	47

Bár a dicsekvés általában nem tartozik a keresztény erények közé, ez alól kivételt képez a „*reménység dicsekvése*”. Mit takar ez a különös kifejezés? Az ember általában azzal dicsekszik, ami fontos számára, ami körül a gondolatai forognak, ami örömet okoz neki. Tipikus példa, amikor egy szülő a gyerekével, vagy egy férfi az új autójával dicsekszik. Ezek a fajta megnyilvánulások önkéntelenek, a szívből jönnek, mert „*amivel telve van a szív, azt mondja a szája*” (Lukács 6:45).

Ha tehát valaki az új szövetség reménységével dicsekszik, az azt jelenti, hogy Krisztussal van tele a szíve, a Vele való egység a fontos számára, és gondolatai körülötte forognak. Ennek természetes következménye lesz, hogy Róla fog beszélni az ember. Ez a dicsekvés azonban elsősorban nem más emberek felé nyilvánul meg:

„járuljunk hozzá igaz szívvel, hitnek teljességével, mint akiknek a szívük tiszta a gonosz lelkiismerettől, és testük meg van mosva tiszta vízzel. Ragaszkodjunk a reménység hitvallásához tántoríthatatlanul, mert hű az, aki ígéretet tett.” (Zsidók 10:22-23)

Megvallani hitbéli meggyőződésünket – erre elsősorban az Istenhez való közeledésben van szükség. A felsorolás Jézus bennünk végzett munkáját taglalja: Ő igaz szívet és teljes hitet adott nekünk, megtisztított a terhelt lelkiismerettől, és saját tulajdonává tette testünket. Ha valaki Istenhez akar közeledni, ilyennek kell lennie, különben rettegni fog Tőle! Krisztus-

sal egyesülve azonban készen, ajándékba kapjuk mindezt!

Jogosan merül fel a kérdés, miért fontos Isten előtt kifejezni hitünket – hiszen Ő úgyis tudja! A probléma soha nem Isten oldalán volt – sem hozzáállásban, sem ismeretben. A bűnös ember nem tud közel kerülni Istenhez, mert a természete ellentétes Vele. Ugyanakkor a keresztény ember – bár Krisztusban közel került az Úrhoz – továbbra is e tökéletlen világ korlátai között él. Az új életet csak hit által lehet élni, és mivel az ember feledékeny, könnyen visszazökken a régi életébe. Éppen ezért rendkívül fontos, hogy újra és újra emlékeztessük *magunkat*, kik vagyunk valójában Krisztusban.

Hitünk megvallása – szóbeli kinyilvánítása – segít abban, hogy naponként tudatosítsuk magunkban a *Valóságot*, és így felül tudjunk emelkedni emberi korlátainkon, küzdelmeinken. Bátor-ságot ad szívünknek az Istenhez való közeledésben, ha minden alkalommal megemlékezünk arról, hogy elfogadtuk kegyelmének ajándékát, és kifejezzük hálánkat a csodáért, amit az életünkben tett.

A hit beszéde

Pál a Róma levélben is beszél a hit megvallásának jelentőségéről:

„A hitből való igazság pedig így szól: Ne mondd a te szívedben: »Ki megy föl a mennybe?« – azért, hogy Krisztust lehozza. Vagy: »Ki száll le a mélységbe?« – azért,

hogy Krisztust a halottak közül felhozza. De mit mond? Közel hozzád a beszéd, a szádban és a szívedben van, mégpedig a **hit beszéde**, amelyet mi hirdetünk. Mert ha száddal Úrnak vallod Jézust, és szívedben hiszed, hogy Isten feltámasztotta őt a halottak közül, üdvözülsz. Mert **szívvel hisszük, hogy megigazulunk, és szájjal teszünk vallást az üdvösségről.**” (Róma 10:6-10)

Az élő hitnek cselekedetei vannak, többek között a *beszéd*. Vallást tesz az üdvösségről – vagyis az ember önmagára vonatkoztatja Isten ígéreteit. Nem koldul, hanem elfogad. A hit beszéde által bátorságot nyerhetünk az Istenhez való közeledésre. Ugyanígy igaz viszont az is, hogy ha hitetlen vagy kételkedő szavakat szólunk, akkor csüggedés vesz rajtunk erőt. A saját döntésünkön múlik, hiszünk-e Isten ígéreteiben vagy sem, és ezt hogyan juttatjuk kifejezésre:

„A bortól meg ne részegedjete, mert abban züllöttség van, hanem **teljesedjete be Lélekkel, beszélgetsetek egymás között zsoltárokbán, dicséreteken és lelki énekekben**; énekeljete és mondjatok dicséretet szívetekben az Úrnak,” (Efézus 5:18-19)

Nem szükséges prédikációt tartanunk Istennek. Amikor Isten elé járulunk, egyszerűen idézzük fel ígéreteit az Igéből. Sokat segíthet, ha kívülről

megtanulunk Biblia-verseket, és imádságban ezekre hivatkozunk. A lelki igazságokat megfogalmazó énekek hatalmas segítséget jelenthetnek, hogy elmélyítsék szívünkben Isten kegyelmének valóságát.

Ezt az elvet gyakorolták maguk az apostolok is. Amikor Pétert és Jánost

megfenyegették a zsidók, ők a testvérekkel együtt imádkozni kezdtek. Zsoltárverseket idéztek fel, és próféciákra hivatkoztak imájukban. Hittek, hogy Isten ígéretei az ő helyzetükre

vonatkoznak, és az eredmény nem is maradt el:

„Miután könyörögtek, megrendült az a hely, ahol összejöttek, és beteltek mindnyájan Szentlélekkel, és az Isten igéjét bátran hirdették.” (Apostolok cselekedetei 4:31)

Lelki áldozat

Visszatérve Péter leveléhez, ahol a királyi papságról beszél – a papok legfőbb rendeltetése az áldozatok bemutatása:

„Mert minden főpapot ajándékok meg áldozatok bemutatására rendelnek, ezért **szükséges, hogy neki is legyen mit áldoznia.**” (Zsidók 8:3)

Igaz volt ez Krisztusra, de igaz ránk is:

„és **ti magatok is mint élő kövek épüljete fel lelki házzá, szent**

A saját döntésünkön múlik, hiszünk-e Isten ígéreteiben vagy sem.

papsággá, hogy lelki áldozatokkal áldozzatok, amelyek kedvesek Istennek Jézus Krisztus által.” (1Péter 2:5)

Mik azok a lelki áldozatok, amelyeket Isten előtt bemutatathatunk?

„Általa vigyük fel a dicséret áldozatát mindenkor Istennek, azaz az ő nevééről vallást tevő ajkak gyümölcset.” (Zsidók 13:15)

Isten előtt a legkedvesebb áldozat részedről, ha minden nap, csendes

imádban megvallod Előtte, hogy hiszel az Ő Fiában, és hálás vagy azért az ajándékért, amit Őbenne kaptál! Beszélj Istennek arról, mit tett érted Jézus, idézd fel a megváltás csodájáról szóló igéket – amelyek rád vonatkoznak – és akkor szíved túlcsordul majd az Ő szeretetével, és kiárad másokra is. Így valódi közösséged lesz Istennel, és az Ő Fiával!

Az Úr áldjon meg a Vele való – egyre szorosabb – közösségben! ■

Sánta János

A *Hitből hitbe* jövője

Kedves Olvasóink! Az elmúlt évben sajnos nem tudtuk havi rendszerességgel megjelentetni folyóiratunkat. Ez részben azért alakult így, mert szerkesztőségünk tagjainak életében olyan változások történtek az elmúlt évben, amelyek akadályozták a havi megjelenést. Másrészt arra a megállapításra jutottunk, hogy a folyóirat kiadása mellett szeretnénk nagyobb hangsúlyt fektetni más csatornákra is, amelyeken keresztül Krisztust bemutatathatjuk az embereknek – ehhez pedig idő kell.

A *Hitből hitbe* kiadása a fentiek fényében a következőképpen változik:

- Ezentúl kéthavonta jelenünk meg
- Az *Élet és egészség* rovatunkat egy időre szüneteltetjük
- Helyette új rovatot indítunk *A Föld beszél* címmel

Új rovatunkban olyan régészeti felfedezéseket mutatunk be, amelyek igazolják a bibliai történetek hitelességét, és ezáltal erősítik hitünket. Továbbá az *Emlékoszlopok* rovatban olyan történetekről fogunk az elkövetkezőkben beszámolni, amelyek a menny legnagyobb örömét jelentik (Lukács 15:7).

Bízunk benne, hogy kedves Olvasóink továbbra is áldást nyernek majd folyóiratunk és szolgálatunk által! ■

A szerkesztő

Miért kell meghalni?

A bűnös ember halála

Miért kell a bűnösnek meghalnia?

A fenti kérdésre valószínűleg a következő válasz jut eszünkbe: „Nos, a bűnösnek azért kell meghalnia, mert **a törvény** elítéli, és halálát követeli.” A bűnös halála – úgy tűnik – kizárólag a törvényhez való viszonyából fakad. Ez az elgondolás mélyen gyökerezik a keresztény gondolkodásban, s bár részben igaz, mégsem tükrözi a teljes valóságot. Érdemes átgondolni, mit nevezünk törvénynek. A törvény általában olyan alapelv vagy szabály, amely a viselkedést szabályozza. A törvény határozza meg működésünk módját.

Amikor azonban törvényekről beszélünk, akkor kétféle törvényt kell megkülönböztetnünk. Vannak természeti és jogi törvények – a köztük lévő különbség tudatosítása pedig kulcsfontosságú ahhoz, hogy megértsük, miért kell a bűnösnek meghalnia.

Természeti törvények

Ami a természet törvényeit illeti, általában nem szorul magyarázatra, miért fontos ezekkel összhangban működnünk. A szabályok be vannak építve a természetbe: nem tudjuk ezeket sem megváltoztatni, sem módosítani. Ezek a törvények egyszerűen csak leírják, hogyan működik a természet. Azért hívjuk őket törvényeknek, mert a természet minden dolgot ezen elvek szerinti működésre kényszerít. Mi pedig jól tesszük, ha ezekkel összhangban élünk.

Ilyen például a gravitáció törvénye. Ez a törvény egy bizonyos viselkedést követel meg tőlünk, és tudjuk, ha másként viselkedünk, az súlyos következményekkel jár. Ha ugyanis nem értek egyet a gravitáció törvé-

nyével, lehet, hogy egyszer csak gondolkodok egyet, és lelépek egy tízemeletes épület tetejéről. Hamar belátom, hogy ha nem viselkedek a gravitáció törvényével összhangban, annak súlyos következményei lesznek rám nézve. Lehet, hogy nem szeretem a természeti törvényeket, de ha figyelmen kívül hagyom őket, akkor annak szomorú következményei lesznek. Ez minden természeti törvényre igaz.

Jogi törvények

A törvények másik csoportját, a jogi törvényeket egy hatalmi szerv fekteti le. Ezek olyan törvények, amelyeket a társadalom – az értelmes együttélés biztosítása érdekében – szükségesnek tart. A jogi törvények népenként és az éppen hatalmon lévő jogalkotó szervenként változhatnak. Ezen tör-

vények esetében az engedetlenség nem feltétlenül jár következménnyel. Sok esetben megtörténik, hogy a törvényszegő büntetés nélkül megússza tettét. A jogi törvényeknél a következmény nincs beleépítve a törvénybe, mint a természeti törvényeknél. A jogi törvények esetében a hatalmi szervnek két dolgról kell gondoskodnia: meg kell hoznia a törvényeket, és be is kell tartatnia azokat. Ez utóbbit úgy éri el, hogy büntetéseket szab ki a törvényszegőkre, melyeket azután neki kell végrehajtania.

Általában igaz, hogy a különböző országok jogi törvényeiben sokszor találhatunk hibát, sőt, igazságtalanságot is. A természeti törvények azonban **mind** Istentől származnak. A természeti törvények mindig jók. Az Úr úgy alkotta meg a világegyetemet, hogy a beépített természeti törvények **tökéletes** egyensúlyt és harmóniát biztosítsanak minden élőlény számára, örök időken át.

Az erkölcsi törvény természete

Az erkölcsi törvényről általában azt mondják, hogy ez Isten jellemének „szöveges megfogalmazása”. Azonban az a forma, ahogy az erkölcsi törvény a tízparancsolatban megjelenik, nem képes visszaadni Isten jellemének teljességét, és ezért pontosabb lenne azt mondani, hogy a tízparancsolat Isten jellemének csak egy „kivonata”, nem

pedig pontos leírása. Ugyanakkor, ha igazán megértjük az erkölcsi törvényt – legmélyebb jelentéseit is figyelembe véve –, akkor világosabb képet kapunk arról, milyen Isten erkölcsi természete. Az erkölcsi törvény írásos formája tehát csak kivonata **az igazi erkölcsi törvénynek, mely Isten maga**. Más szavakkal: Isten **nem alkotott** újat az erkölcsi törvénnyel, hanem csak megfogalmazta számunkra, milyen is Ő, s hogyan kellene élnünk.

Az erkölcsi törvény írásos formája tehát csak kivonata az igazi erkölcsi törvénynek, mely Isten maga.

Ezzel a törvénnyel összhangban élni annyi, mint Istennel egységben lenni. És mivel Isten az élet, ezért a Vele való egység: egység az élettel. Ha azonban valaki kikerül az erkölcsi törvénnyel való össz-

hangból, akkor nem lesz többé egységben sem Istennel, sem az élettel. Ennek elkerülhetetlen következménye a halál. Istennek nem kell külön elítélnie vagy megölnie az ilyen embert. Abban a pillanatban, amikor úgy dönt, hogy elválik az élet egyedüli forrásától, Istentől, az ember szükség-szerűen halált von magára.

Világosan látható tehát, hogy az erkölcsi törvény természeti törvény. Ezzel összhangban járni: élet. Elhajolni tőle: halál. Nincs szükség ítéltre, nincs szükség kivégzésre. A bűn maga is elvégzi a dolgát, ami természetes következménye a törvény működésének.

Hogyan jött be a halál?

Az Éden kertjében Isten ezt mondta Ádámnak a jó és gonosz tudásának fájáról: „Amely napon eszel róla, bizony meghalsz.” (1Mózes 2:17) Sokan ezt úgy értelmezik, hogy Isten azzal fenyegette Ádámot, hogy ha eszik a fáról, Isten kénytelen lesz megölni őt. De valóban erről van itt szó? Isten itt fenyegetőzött vagy jövendőt mondott? Arról beszélt, amit Ő tesz majd, vagy egyszerűen csak fel akarta világosítani Ádámot arról, mi lesz tettének természetes következménye, ha kilép az Istennel való egységből? Pál apostol ezt írja:

„Azért ahogyan egy ember által jött be a bűn a világba, és a bűn által a halál, úgy a halál minden emberre elhatott, mivelhogy **mindenki vétkezett.**” (Róma 5:12)

Nem Isten hozta tehát a halált az emberre: amikor a bűn bejött, a halál tőle elválaszthatatlanul követte azt!

A bűn tehát egy ember által jött be a világra. A bűn bejövetelével együtt pedig bejött a halál is. Nem Isten hozta tehát a halált az emberre, nem Ő mérte ki ránk ezt az ítéletet: amikor a bűn bejött, a halál tőle elválaszthatatlanul követte azt! Pál azt írja, hogy „a halál fullánkja pedig a bűn” (1Korinthus 15:56). Amikor egy méhecske belénk szúrja fullánkját, akkor a benne lévő mérge elkezd testünkben dolgozni. Ha valakit egy skorpió harap meg, az abból származó mérge a halál magva lesz benne. A mérge elkezd dolgozni, míg végül beáll a halál.

Ezért mondja Pál, hogy a „halál fullánkja pedig a bűn”. A bűn megmarta minket és belénk engedte halálos mérget, mely lassan, de biztosan elpusztít minket, s végül élettelenül összeroskadunk.

Pál tehát azt mondja, hogy Ádám által jött be a bűn, a bűn által pedig a halál. A halál pedig minden emberre elhatott, mivelhogy **mindenki** vétkezett. Minden ember meghal, **mivel** minden ember meg van fertőzve a bűn halálos mérgeivel (Róma 5:12). Figyeljük meg, Pál hogyan igazolja ezen állítását:

„Mert a törvény előtt is volt bűn a világon, a bűnt azonban nem lehet felróni, ha nincs törvény.” (Róma 5:13)

Mely korszakra hívatozódik Pál azzal a kifejezéssel, hogy „a törvény előtt”? A sínai-hegyi törvényadás előtti időről van itt szó: a világ teremtésétől fogva a Mózesnek adott törvény idejéig. A törvény természetesen mindig is létezett (mivel a törvény Isten természetét fejezi ki, Isten pedig mindig is létezett), azonban a világ népei előtt ez rejtve volt, amíg Isten ki nem nyilatkoztatta azt a Sínai-hegyen.

Az érvelés viszont így folytatódik: „a bűnt azonban nem lehet felróni, ha nincs törvény.” Mit akar ezzel mondani? A gondolatmenet lényegileg a kö-

vetkező: A bűn bejött a világba. Az emberek bűnösök lettek. Isten azonban nem számította be nekik bűneiket, nem vádolhatta őket törvényszegéssel. Miért is? Mert még nem lett kinyilatkoztatva a törvény! A törvény nélkül az emberek nem nyerhettek világos képet arról, mi a jó és mi a rossz; és ezért nem lett volna tisztességes felróni nekik gonosz cselekedeteiket.

„A halál mégis úrrá lett Ádámtól Mózesig azokon is, akik nem Ádám esetéhez hasonlóan vétkeztek, aki az eljövendőnek előképe.”
(Róma 5:14)

Noha a törvény – mielőtt Isten kinyilatkoztatta volna – ismeretlen volt az

Az egyes cselekedeteinknek is jelentősége van, és Isten minden tettet mérlegre tesz az ítéletben.

emberek többsége előtt, a halál ebben az időben (Ádámtól Mózesig) is uralkodott az embereken. Minden embernek el kellett szen-

vednie a halált (Énókot leszámítva). De mivel a bűn nem lett felróva nekik, így nem Isten volt az, Aki elítélte és megölte őket azért, mert bűnösök voltak. Hogyan is tehetné volna ezt, hiszen az embereknek nem volt ismeretük a törvényről? Ismeret hiányában pedig nem vétkezhetek Ádámhoz hasonlóan – szándékosan ellenszegülve egy kijelentett parancsnak –, mégis meghaltak. Mi okozta akkor halálukat? A bennük lévő bűn ölte

meg őket! Bár nem volt világos ismeretük arról, mi a jó és mi a rossz, a bűn állapotában voltak. Ez az ádami örökség termelt minden emberben halálhozó gyümölcsöt (vö. Róma 5:21; 7:24; Jakab 1:15). Ezt hangsúlyozza ki Pál.

Miért volt szükség a jogi törvényre?

Mindezek ellenére tagadhatatlan tény, hogy a Biblia azt is tanítja, hogy az emberek a törvény mércéjével lesznek megmérve, és a törvény szerinti bűnösségük miatt lesznek halálra ítélve.

„Mert Isten minden cselekedetet megítél, minden titkos dologgal együtt, akár jó, akár gonosz az.”
(Prédikátor 12:16)

„Úgy szóljatok, és úgy cselekedjete, mint akiket a szabadság törvénye fog megítélni.” (Jakab 2:12)

Ezekkel egyetemben sok más igevers azt hangsúlyozza, hogy az egyes cselekedeteinknek is jelentősége van, és Isten minden tettet mérlegre tesz az ítéletben. Hogyan illik ez a képbe? Ha a bűn az, ami megöli a hozzá fordulókat, illetve a halál a bűn természetes és elkerülhetetlen **következménye**, akkor miért kell Istennek **büntetést** szabnia ki azokra, akik bűnt követnek el? Miért van szükség egy olyan ítéletre, ami felsorakoztatja és megvizsgálja az emberek tetteit, hogy mindenki „cselekedetei szerint” kapja meg jutalmát? Miért nem hagyja Isten magára a haldokló bűnöst, ha

tudja, hogy a bűn előbb-utóbb úgyis végez vele? Miért helyezi Isten az egész kérdést jogi keretbe, s miért mond ki jogi törvényeket, hozzájuk tartozó büntetésekkel, ahelyett, hogy hagyná az eseményeket a maguk medrében folyni, míg a bűn el nem végzi pusztító munkáját, megsemmisítve azokat, akik bűnbe estek?

A rómabeliekhez írt levél ad választ kérdéseinkre:

„A törvény pedig bejött, hogy a bűn megnövekedjék. De ahol megnövekedett a bűn, ott bővebben áradt a kegyelem.” (Róma 5:20)

A törvény azzal a céllal jött be, hogy megnövelje, megsokasítsa a bűnt. Hogyan? Úgy, hogy ráébreszti az embert, milyen nagy a benne lakozó bűn ereje.

„Akkor hát a jó halálomra lett nekem? Semmiképpen! De azért, hogy a bűn bűn mivolta nyilvánvaló legyen, a jó által a halált munkálja, hogy így a bűn a parancsolat által igen nagy vétékké legyen.” (Róma 7:13)

Amikor tehát Ádám vétkezett, a bűn minden emberre elhatott. Ennek eredményeként mindenki belekeveredett valamilyen gonosz cselekedetbe, és végül mindenki meghalt a bűn miatt. A legtöbb embernek azonban fogalma sem volt arról, milyen rettenetesen bűnös is valójában. Az emberek úgy kezdtek gondolkodni a halálról, mint ami az élet természetes velejárója, és nem vették észre az ok-okozati kapcsolatot az általuk élt életforma és

a mindenkire elható halál között. Isten – mivel szeretett minket – kellett, hogy találjon egy olyan eszközt, melynek segítségével rádöbbsen az embert természetének valódi arcára, és arra, hogy igenis van összefüggés a bennünk rejlő természet és a halál között. Meg kellett tudnunk, hogy a halál okozója a bűn, hogy így a bűn irtózatossá és gyűlöletessé váljon a szemünk előtt. Istennek be kellett vezetnie egy rendszert, „hogy így a bűn a parancsolat által igen nagy vétékké legyen”. A törvényt jogi formulaként fogalmazta meg, hogy minden ember megérthesse a bűn valódi természetét.

A törvényt jogi formulaként fogalmazta meg, hogy minden ember megérthesse a bűn valódi természetét.

A törvény „felfedezése”

A történet szerint Isaac Newton egyszer egy almafa alatt üldögélt, amikor egy alma a fejére pottyant. A tudós kutakodó elméje előtt ez az egyszerű esemény egy forradalmi „felfedezésre” nyitott kaput. Így gondolkodott: „Miért esett az alma a fejemre? Miért esett az alma lefelé és nem felfelé?” Amint erről elmélkedett, rájött, hogy a dolgok mindig is így működtek, minden esetben, minden körülmények között. Ez vezette őt a gravitáció törvényének megfogalmazására, és

ezért mondjuk, hogy ő fedezte fel ezt a törvényt.

Ez a törvény természetesen már jóval Newton előtt létezett, de amikor felfedezte, ez mindenki számára újszerű kinyilatkoztatásként hatott. Ő erre a törvényre váratlanul jött rá. Newton ezután szavakban is megfogalmazta ezt a törvényt, a „gravitáció törvényének” nevezve. Ugyanakkor nyilvánvaló tény, hogy a papírra vetett szavak csak leírását adták egy olyan jelenségnek, amely mindig is tapasztalható volt, még mielőtt bárki észrevette volna. Amikor Newton ezt a törvényt szavakban kifejezte, nem alkotott és nem is léptetett hatályba új törvényt. Egyszerűen csak világosabbá és érthetőbbé tette az emberek számára azt, ami már régóta megvolt és működött.

Hasonlóképpen, Isten erkölcsi törvénye mindig is létezett. Az angyalok természetesen engedelmeskedtek neki, anélkül, hogy belegondoltak volna.

Lucifer volt az első, aki rájött és rámutatott arra, hogy az angyalok viselkedése mindig csak arra irányul, hogy Isten akaratát teljesítsék. A gondolat, hogy létezik egy törvény, amely irányítja őket, furcsa elképzelésként hatott az angyalok számára, mert a szolgálatuk mindig is magától értetődő és örömteli volt. Így tulajdonképpen Lucifer „fedezte fel” az erkölcsi törvényt, és eltökélte magában, hogy nem veti alá magát neki.

Ahhoz azonban, hogy az ember is megértse az erkölcsi törvény működését, ráébredhessen a bűn hatalmára, és megláthassa a bűn és a halál közötti összefüggést, Istennek meg kellett fogalmaznia törvényét, az ember számára érthető nyelvi keretek között. És Ő pontosan ezt tette a Sínai-hegyen.

Hogy ezt még világosabban megértjük, nézzünk egy példát:

Egy példa

Tegyük fel, hogy van egy embercsoport, amely megrekedt egy hegycsúcson. Körülöttük mindenhol meredek falú szakadékok, és a hegyről nem lehet lejutni. A szakadékokba letekintve csak sötétség látszik, az alja olyan messze van, hogy látni sem lehet. Valójában tele van éles sziklával, amelyek bárkit porrá

zúznak, aki leesik, vagy aki elég boldog ahhoz, hogy leugorjon a hegycsúcsról.

Egy nap feltűnik a hegycsúcson egy különös alak a semmiből, és arról kezdi győzködni az embereket, hogy lent, a sötétségen túl, egy csodaszép föld terül el, telve minden földi jóval – egy valóságos paradicsom. Arról beszél, hogy ha valaki leugrik, amint átérik a sötétséget, hirtelen lelassul az esése, és pihekönnyen landol az említett paradicsomban. Sőt, a különös idegen még azt is megteszi, hogy leugrik a hegycsúcsról, és drága gyü-

A természeti törvény
mindig magasabb
rendű, hiszen örök
érvényű.

mölcsökkel megrakodva tér vissza. Egyre több ember kezd hallgatni a szavára. Egymás után ugrálnak le, noha senki sem látja, mi történik a leugrott emberekkel.

Van azonban a csoportban valaki, aki pontosan tudja, mi vár az emberekre odalenn. Elkezd rimázkodni nekik, hogy ne ugorjanak le, és figyelmezteti őket, milyen rettenetes sors vár rájuk, ha mégis megteszik. De kérlelése süket fülekre talál, az emberek tovább ugrálnak. Végül a veszélyt ismerő ember elővesz egy pisztolyt, odaáll az egyik szakadék elé, és ezt mondja: „Aki leugrik, azt lelövöm.” Néhányan azonban ennek ellenére is vállalják az ugrást. Ami a lényegét illeti, ezen emberek sorsa már az ugrás pillanatában megpecsételődött – ti. meg fognak halni –, a fegyveres ember mégis mindenki szeme láttára lelövi őket.

Nos, így már más a helyzet. Először az esés következtében haltak meg, most azonban itt van egy fegyveres, aki megöli őket. Az ok-okozati törvény – a gravitáció törvényének – eredményét most egy másik ember hajtja végre azzal, hogy megöli a leugrókat. Ez a tette az egész helyzetet megváltoztatja. Az illető olyan rendszert állított fel, amelyben az emberek vagy engedelmeskednek uralmának, vagy elszenvedik a büntetést. Ez az új rendszer az ok-okozati törvény helyébe lépett. Most már jogi törvényről beszélünk („ne ugorj, különben lelőlek”), a természeti törvény helyett (ha leugrasz, a gravitáció megöl).

A természeti törvény mindig maga-

sabb rendű, hiszen örök érvényű. Az emberek tudatlansága és önpusztító viselkedése miatt azonban a dolgok valódi természetét átlátó fegyveres felállított egy jogi rendszert a természet rendszerén belül, hogy, akit lehet, megmentsen a biztos haláltól. Valójában ugyanis csak azokat lövi le, akik amúgy is biztosan meghalnának, s amellett, hogy ez irgalmas cselekedet – hiszen ezek az emberek szörnyethalnának a sziklákon –, ezzel több jó dolgot is elér:

1. Azok, akik fenn maradtak, félni fognak leugrani. Így talán egy kicsit tovább élhetnek, és van remény, hogy ez idő alatt ők maguk is felismerik a lenti állapotok valódi természetét, és annak a különös alaknak a jellemét, aki megtévesztette őket.
2. Megrövidíti azok szenvedését, akik a sziklákhöz csapódnának ugyan, de nem halnának meg azonnal.

Természetesen mindenki rettegni fog a fegyverestől. Zsarnoknak fogják őt bélyegezni, és azt tervezgetik, hogy amikor éppen nem figyeli őket, majd leugranak. Zokon veszik jelenlétét, és azzal vádolják, hogy megfosztja őket a boldogságtól – noha éppen ő az, aki javukat munkálja.

Látjuk a párhuzamot? Isten ezért helyezte a kérdést jogi keretek közé, büntetések terhe mellett. A törvényadással Isten ezt mondta: „Ha leugrasz, lelőlek.” Bár az embereket már korábban is megölte a bűn, ők még-

sem látták ezt át, és nem féltek a bűntől. Belenyugodtak megromlott életvitelükbe és az azt követő halálba – mint ami az élet természetes velejárója –, és nem látták szükségét, hogy tartsanak a bűntől, vagy hogy megjobbítsák útjaikat.

Isten ezért léptetett életbe egy jogi rendszert. Egy olyan keretrendszert adott, amelyben ha valaki áthágja a kijelentett törvényeket, akkor Ő maga követeli meg a törvényszegő halálát. Így az emberek félni kezdtek a bűntől, mert az a halállal kapcsolódott össze a tudatukban.

Ugyanakkor igyekezettükben, hogy tartózkodjanak tőle, azt is felismerték, milyen mélyen gyökerezik a bűn természetükben. Felismerték, hogy természetfeletti segítségre van szükségük, ha valaha is meg akarnak szabadulni a bűntől, és így a törvény Krisztusra vezérlő tanítómester lett számukra (Galata 3:24).

Sajnos azonban sokan Istent kezdték a probléma valódi forrásának tekinteni, hiszen Ő adta az említett szabályokat, és Ő követelte meg betartásukat, halálbüntetést róva az ellenszegülőkre. Az emberek inkább Istentől akartak szabadulni, semmint bűneiktől; zúgolódtak törvényei miatt, és Őt hibáztatták azért, hogy az engedetleneknek meg kell halniuk. A végeredmény tekintetében azonban mindegy volt, Isten ítéli-e halálra a bűnöst,

vagy hagyja, hogy a bűn végezzen vele.

Vegyük például az özönvíz előtti világot vagy Sodoma lakóit. Isten özönvizet, illetve tüzet küldött e megkeményedett bűnösök kiirtására. Ha Isten ezt nem tette volna meg, mi történt volna ezekkel az emberekkel? Néhány éven belül az egész nemzedék amúgy is kipusztult volna! A bennük munkálkodó bűn ugyanúgy megölte volna őket, mint ahogy mindenki mást! Ugyanolyan halottak lennének, mint így, hogy az özönvíz, illetve a

tűz vitte őket a sírba. Akkor miért ment elébe Isten ennek az eseménynek azzal, hogy Ő ölte meg őket? Mit akart ezzel elérni?

Egyrészt az elkövetkező nemzedékek előtt kívánta világossá tenni, hová vezet a bűn, s így megtanuljanak félni tőle. Másrészt Istennek határt kellett szabnia a bűnnek, mert különben az emberiséget teljesen hatalmába kerítette volna. Ha ezt nem tette volna meg, akkor azok, akik valami jobbra vágyakoztak, reménység nélkül maradtak volna. A gonoszság áradata olyan erőssé vált volna, hogy senki sem menekülhetett volna meg előle.

Három szint

Az Istenhez való viszonyulás és a Vele való kapcsolat szempontjából az emberek alapvetően három különböző szinten állhatnak.

A gond valójában nem azzal van, amit teszünk, hanem azzal, amik vagyunk.

1. Az első és legalacsonyabb szinten a gondolkodás mottója: „Ha engedetlen vagyok, Isten megöl.” Ebből fakadóan Istentől és az általa kiszabott büntetésektől félnek, és ezért Őt próbálják meg kiengesztelni. A pogány vallások mind ezen az alapon működnek, és sokszor még az izraeliták istentiszteletének is ugyanez a torz gondolkodás volt a mozgatórugója. Még sajnálatosabb azonban, hogy sok „keresztény” ma is ugyanezen a primitív szinten áll az istenismeretben. Istent tartják a probléma forrásának, és azt kívánják, bárcsak megváltoztathatnák Őt.
2. A második szinten az emberek többé már nem Istent tartják a probléma forrásának, hanem saját cselekedeteiket. Isten nem szeretné megölni őket, de ha az emberek nem jobbítják meg cselekedeteiket, akkor kénytelen lesz megtenni. Az igazságszolgáltatás megköveteli, hogy Isten elpusztítsa őket. Azoknak az embereknek, akik így gondolkodnak, már jobb Isten-képük van, de még mindig nem látják a probléma valódi gyökerét. A halált Isten szükségmegoldásának tartják, azt gondolván, hogy Ő maga is kötve van az igazságszolgáltatás törvénye által. Azt gondolják, hogy a valódi probléma a cselekedeteikben rejlik, és ezért erőfeszítéseiknek **cselekedeteik**

megváltoztatására kell irányulniuk, hogy azok összhangba kerüljenek a **törvény** kívánalmaival. Ezen a szinten a bűnös a megoldást az igazságszolgáltatás előtti megfelelésben látja.

3. A harmadik szinten azonban végre megértjük a lényegét. Valójában egyetlen probléma van csupán: Istentől való elszakadottságunk, amely a bűnnek nevezett betegséggel fertőzött meg minket. Ez az, ami szétrágja életünket, gonosz cselekedeteket idéz elő bennünk, és végül megöl minket. Valójában a bűn az igazi pusztító. Nem a jogi törvény miatt halunk meg – amely megköveteli a bűnös halálát –, hanem egy ok-okozati elven működő, természeti törvény miatt. Most tehát, ha látjuk a valódi problémát – a bennünk lakozó bűnt –, akkor tudjuk, hogy nem elég pusztán a cselekedeteinket megváltoztatni, hanem új természetre van szükségünk. Attól a Valakitől kell életet nyernünk, Aki egyedül képes ezt elvégezni értünk. Ezen a szinten a hívő végre a hit általi megigazulás alapján gondolkodik és cselekszik.

Muszáj megértenünk ezt, mert ha a gondolkodásunk megreked a második szinten, akkor a bűnhöz és Istenhez való viszonyulásunkat mindig csak a jogi keretek szemszögéből fogjuk látni és tapasztalni. A bűnről úgy fogunk gondolkodni, mint ami a tör-

vény részleteinek megsértése, az üdvösség pedig a parancsolatok iránti engedelmesség. Isten kegye és maga az élet is teljesen a szabályokhoz kötődik. Valójában ez a törvényeskedés alappillére, mely az üdvösséget és az életet a parancsolatok viszonylatában értelmezi.

Nem a cselekedeteim, hanem a természetem

Amikor a harmadik szintre érkezünk, és már nem kiskorúak vagy szolgák vagyunk, hanem fiak (Galata 4:3,7), akkor végre megértjük a lényegét. A gond valójában nem azzal van, amit **teszünk**, hanem azzal, amik **va-gyunk**. A természetünk van mélyen megromolva. Felismerjük, hogy Isten sem a cselekedeteinket próbálja megváltoztatni, hanem új szívet akar nekünk adni, és meg akar szabadítani minket bűnös természetünktől, ami megöl minket. Új természetet akar adni, amely által a cselekedeteink is megváltoznak! Most már nem Istentől félünk, sőt, már nem is a cselekedeteinktől, hanem saját magunktól!

Most már nem azért küzdünk, hogy megváltoztassuk a **cselekedeteinket**, hanem teljes szívvel Krisztust keressük, hogy hitben alá tudjuk rendelni magunkat Neki, Aki egyedül képes megváltoztatni a **természetünket**! Nem Isten, még csak nem is az igazságszolgáltatás az, ami a halálunkat követeli. Bűnnel elátkozott természetünk az, ami munkálja bennünk a halált; és bár Isten törvénye vezetett el minket ennek felismerésére, a probléma megoldására mégis erőteljesen. Krisztushoz kell jönnünk (nem az írott, hanem az élő törvényhez), hogy életünk és új természetünk legyen (Galata 3:24).

Isten jogi keretek között fogalmazta meg a problémát. Törvényeket és büntetéseket szabott meg, ez azonban nem a teljes kép. Ez csupán kép a képben – a második szinten. A valódi kérdések magasabb szinten rejlenek: nem a jogi, hanem a természeti törvények szintjén. Itt olyan elvekkel találkozunk, amelyek a világegyetem létének alapját képezik. ■

David Clayton

Áttekintő kérdések a tanulmányhoz

1. Milyen kétfajta törvény létezik, és mi jellemzi őket?
2. Minek a következménye a halál?
3. Miért van szükség a jogi törvényre?
4. Idézd fel, milyen módokon viszonyulhat az ember Istenhez, amikor rájön, hogy bűnös! Melyik a helyes viszonyulás?
5. Hogyan tudunk győzni bűneink felett, és hogyan nem?

A hétpecsétes könyv

Az ítélet bizonyítékai

Tanulmánysorozatunk előző részében Jelenések könyve 4-5. fejezetét vizsgáltuk meg, összevetve azt Dániel könyve 7. fejezetével. A nyitott ajtó látomásán keresztül feltárultak előttünk a mennyei ítélet képei. A vizsgálati ítélet messze túlmutat az egyéni sorsok felőli döntésen. Fő témája Isten Királysága, tétje pedig az egész világegyetem örök sorsa.

Ahhoz ugyanis, hogy Isten véget vethessen Lucifer lázadásának, először kezelhető és cáfolhatatlan bizonyítékot kell szolgáltatnia afelől, hogy Krisztus Királyságában nincs létjogosultsága a bűnnek. Ezen bizonyítékok feltárulását az egész mennyei világ feszült érdeklődéssel figyeli, és ezeket fogjuk most mi is szemügyre venni.

Hétpecsétes titok

Az ítéletről szóló látomás különös hangsúlyt helyez a hét pecséttel lezárt könyvre:

*„És láttam a trónon ülő jobb kezében egy belül és hátul teleírt könyvet, lepecsételve hét pecséttel, és láttam egy erős angyalt, aki hangosan kiáltott: **Ki méltó arra, hogy felnyissa a könyvet,** és feltörje pecsétjeit? És senki, sem mennyen, sem földön, sem föld alatt, nem tudta a könyvet felnyitni, sem abba betekinteni. Én nagyon sírtam, hogy senkit sem találtak méltónak arra, hogy felnyissa a könyvet, és beletekintsen.” (Jelenések 5:1-4)*

Bár a hétpecsétes könyv a titokzatoság váltófogalma lett a köznyelvben, a Biblia az erkölcsi kiválóságot hangsúlyozza e könyv felnyitásával kap-

csolatban. Megfelelő alkalmasság nélkül senki sem képes „elolvasni” a könyvet, mert az egy erkölcsi természetű cselekmény, ti. az ítélet:

*„Láttam a halottakat, nagyokat és kicsinyeket a trón előtt állni, és **könyvek nyitattak ki,** majd egy másik könyv nyitattott ki, amely az élet könyve; és a halottak a **könyvekbe írottak alapján ítéltettek meg,** cselekedeteik szerint.” (Jelenések 20:12)*

*„...Összeült a **törvénykezés,** és **könyveket nyitottak ki.**” (Dániel 7:10b)*

A hétpecsétes könyv tartalmaz minden bizonyítékot, ami az ítélet szempontjából lényeges. Az egész világegyetem sorsa forog kockán, így nem lehet túlhangsúlyozni e könyv jelentőségét.

Az ítélet kérdései

Ahhoz, hogy meg tudjuk fejteni az egyes pecsétek jelentését, a vizsgálati ítélet procedúráját kell először megértenünk. Az ítéletnek legalább három kérdésben kell határozatot hoznia (lásd az előző tanulmányt):

1. Jézus királyi alkalmassága
2. A lázadás sorsa
3. A királyság alattvalói

Egy jogszerű bírósági tárgyaláson megvizsgálják az összes bizonyítékot, amely egy adott ügy kapcsán jelentőséggel bírhat. Az ítélet könyvének ezért tartalmaznia kell mindazon bizonyítékokat, amelyek e kérdések megválaszolásánál számba vehetőek.

Ahhoz, hogy Jézus igazolni tudja **királyi alkalmasságát**, meg kell mutatnia, hogy az Ő uralma alatt álló emberek életében nincs több helye a bűnnek. Krisztus uralma a világegyetem békéjének és boldogságának záloga – de ezt a tényt az elbukott emberiségre vonatkozóan is bizonyítani kell. Az ítélet könyvében ezért szerepelnie kell minden olyan ember életének, aki valaha is kapcsolatba került

Krisztus uralmával. Az egyéni életeken kívül vizsgálat tárgyát képezik azok az intézmények és embercsoportok is, amelyek közvetlen összefüggésbe hozhatók Krisztus uralmával (pl. vallásos mozgalmak, felekezetek vagy magukat Istenhez tartozónak valló nemzetek).

Bár Jézus kereszttáldozatával gyakorlatilag megpecsételődött a **lázadás sorsa**, a vizsgálati ítélet további bizonyítékokat is feltár az emberi történelemből, amelyek minden kétséget eloszlatnak a lázadás természetével kapcsolatban. Isten senkiben nem akar kérdőjeleket hagyni, ezért az ítélet bizonyítékai által arra is rá fog mutatni, hogy a lázadók nemcsak magukat fosztják meg Krisztus jóságos uralmától, hanem – amíg léteznek – az egész világegyetem boldogságát megrontanak. Ezen állítás igazolására az ítéletnek számba kell vennie mindazokat a világi hatalmakat (mint a lázadó kormányzat képviselőit), amelyek valamilyen módon érintkeztek Isten népével (mint Krisztus kormányzatának képviselőivel).

Végezetül az ítéletből ki kell derülnie annak is, **kik tartoznak valójában Isten királyságához**. Sokan vannak, akik bár felvették Isten nevét – Hozzá tartozónak vallották magukat –, cselekedeteikkel az ellenkezőjét tanúsították:

„Nem mindenki megy be a mennyek országába, aki ezt mondja nekem: »Uram, Uram!«, hanem csak az, aki cselekszi az én mennyei Atyám akaratát... És akkor azt

mondom nekik: **Sohasem ismer-telek titeket, távozzatok tőlem, ti gonosztevők!**” (Máté 7:21,23)

Jézus oltalmába veszi a kegyelmébe kapaszkodó hívőket, ugyanakkor nem vállal felelősséget azon emberek gonosz cselekedeteiért, akik csak névlegesen vetették alá magukat Krisztus uralmának, valódi megtérés nélkül:

„Aki azért vallást tesz rólam az emberek előtt, én is vallást teszek arról az én mennyei Atyám előtt; aki pedig megtagad engem az emberek előtt, azt én is megtagadom az én mennyei Atyám előtt.” (Máté 10:32-33)

Amikor a vizsgálati ítélet ezen részéről gondolkodunk, fontos szem előtt tartanunk Jézus bizonyágtételét: *Ő nem azért jött, hogy elítélje a világot, hanem hogy megmentse, és önmaga feláldozása árán életet adjon az embereknek* (János 12:47; 10:10-11). Jézus védőügyvédünk, nem vádolónk, és ez az ítéletben is megmutatkozik (1János 2:1-2)! Az egész menny arra vágyik, hogy minél több embert megmentessen az örök élet számára (Lukács 15:7), és mély fájdalommal veszi tudomásul, ha akár csak egy lélekről is bebizonyosodik, hogy elutasította Isten kegyelmét:

„Ha pedig nem hallgattok erre, **titokban sírni fog a lelkem kevélységetek miatt, és zokogva zokogok, szemem könnyeket hullat, mert az ÚR nyája fogságba kerül.**” (Jeremiás 13:17 vö. Lukács 19:41)

Az ítélet rendje

A fentiek alapján kirajzolódik előttünk az ítélet menete. Mindenekelőtt az Isten népéről szóló feljegyzések kerülnek elő:

„Mert **mindnyájunknak meg kell jelennünk** Krisztus ítélőszéke előtt, hogy kiki aszerint, amit e testben cselekedett, megkapja akár a jót, akár a gonoszt.” (2Korinthus 5:10)

A földi történelem során élt összes névleges és valódi hívő élete vizsgálat alá kerül. Az egyházzal szembeni feljegyzések által Isten feltárja a világegyetem előtt megváltási tervének kibontakozását a bűnesheteltől fogva az újjáteremtésig:

„azért, hogy most **az egyház által megismertesse** a mennyei fejedelemségekkel és hatalmasságokkal Isten sokféle bölcsességét” (Efézus 3:10)

Az ítélet első szakasza kizárólag azon személyek és intézmények történelmét vizsgálja, amelyek közvetlenül kapcsolatban voltak Isten népével (1Péter 4:17). Az Úr kegyelmét soha

nem igénylő emberek élete Jézus eljövetele után, az „ezer év” alatt lesz megítélve (Jelenések 20:4-6). [Ennek részleteire egy későbbi tanulmányban térünk ki.]

Az eljárás módszerével kapcsolatban Jézus kijelentése ad eligazítást:

„Azt a szolgát, aki ismerte urának akaratát, és nem végezte el, sem annak akarata szerint nem cselekedett, sokkal büntetik meg, azt pedig, aki nem tudta, és büntetésre méltó dolgokat cselekedett, kevessebbel büntetik meg. Akinek sokat adtak, attól sokat követelnek, és akire sokat bíztak, attól többet várnak el.” (Lukács 12:47-48)

Más szóval az ítélet figyelembe veszi az egyes emberek által elérhető világosság mértékét, és cselekedeteiket az alapján mérlegeli, hogy milyen lehetőségeik voltak ebben az életben Isten megismerésére, és a Neki való engedelmességre. Ez az elv nemcsak egyéni szinten, hanem történelmi léptékben is igaz:

*„A ninivei férfiak az ítéletkor együtt támadnak majd fel ezzel a **nemzedékkal**, és megítélik, mivel ők **megtértek Jónás prédikálására**; és íme, nagyobb van itt Jónásnál! Dél királynője feltámad majd az ítéletkor ezzel a **nemzedékkal** együtt, és megítéli, mert ő eljött a föld végső határáról, hogy **hallhassa Salamon bölcsességét**; és íme, nagyobb van itt Salamonnál.” (Máté 12:41-42)*

*„Akkor korholni kezdte azokat a városokat, amelyekben **a legtöbb csodát tette, és mégsem tértek meg**: Jaj neked, Korazin! Jaj neked, Bétsaida! Mert **ha Tíruszban és Szidónban történtek volna azok a csodák**, amelyek nálatok történtek, régen megtértek volna zsákban és hamuban! De mondom nektek: Tírusznak és Szidónnak könnyebb lesz az ítélet napján, mint nektek. És te, Kapernaum, nem az égig magasztaltattál-e fel? A pokolig zuhansz alá, mert **ha Sodomában történtek volna azok a csodák**, amelyek benned történtek, mind e mai napig megmaradt volna. De mondom nektek, hogy Sodoma földjének könnyebb lesz az ítélet napján, mint neked.” (Máté 11:20-24)*

A fenti kijelentések alapján az ítélet különbséget tesz különböző embercsoportok között, aszerint, hogy mennyi világosság volt elérhető számukra. Az azonos vallási kiváltságokkal rendelkező emberek csoportja alkot egy nemzedéket. A világosság mértéke korszakról korszakra eltérő lehet, és sokszor azon is múlik, hogy egy adott csoport földrajzilag mennyire volt közel a világosság forrásához.

A pecsétek megfejtése

Ésszerű tehát feltételezni, hogy az ítélet az elérhető világosság mértéke szerint veszi sorra az egyes nemzedékeket – a földi történelem kezdetétől fogva egészen Jé-

zus második eljöveteleig. Ennek megfelelően a hét pecsét felnyitása során a magát Istenhez tartozónak valló emberek élete tárul fel – hét nemzedékben. A mennyei ítélet e hét nemzedék vizsgálata által dönt a Krisztus Királyságát érintő kérdések felől.

A pecséteket három csoportra lehet osztani:

- a. Az első négy pecsét – a végidő előtt élt nemzedékek
- b. Az ötödik pecsét – a minden korban élt mártírok
- c. A hatodik és hetedik pecsét – a végidőben élő két nemzedék

Az első négy pecsét egységes struktúrát követ, míg a többi három egyedi felépítésű. Ebben a tanulmányban az első négy pecséttel foglalkozunk, melyek szerkezete a következő:

1. Jézus (a megölt Bárány) felnyit egy pecsétet
2. A trón előtt álló, a pecsét számának megfelelő élőlény azt mondja: „Jöjj!”
3. Feltűnik egy adott színű ló, ill. lovas
4. A lovas és tevékenységének jellemzése

Az előző tanulmányban részletesen megvizsgáltuk Krisztus ítélőbírói alkalmasságát, ezért erre most nem térünk ki ismét. Bármely nemzedékről legyen is szó, egyedül Krisztus méltó a bizonyítékok elbírálására. Ugyanakkor az egyes pecsétek értelmezésénél figyelembe kell vennünk a trón előtt megszólaló négy élőlény, illetve a négy lovas jelentőségét.

A négy élőlény

A pecséteknél említett négy élőlény az ítéletet bevezető látomásban kerül először bemutatásra:

*„A trón előtt kristályhoz hasonló üvegtenger volt, és a trónnál középben és a trón körül négy élőlény, elöl és hátul tele szemekkel. Az első élőlény hasonló volt az **oroszlánhoz**, a második élőlény hasonló volt a **bikához**, a harmadik élőlénynek olyan arca volt, mint egy **embernek**, és a negyedik élőlény hasonló volt a **repülő sashoz**.”*
(Jelenések 4:6-7)

Az ószövetségi Ezékiel próféta szintén látta látomásban ezeket a lényeket, és ott keruboknak nevezik őket (Ezékiel 1. és 10. fejezete). Ezen látomások alapján kidomborodik e lények néhány jellemzője:

1. Isten közvetlen jelenlétében élnek
2. Isten trónját hordozzák
3. Egész testük tele van szemekkel

A többi teremtményhez képest ezek a kerubok közvetlenebb kapcsolatban állnak Istennel. Életük célja, hogy Isten trónját – királyságának székhelyét – hordozzák. A testüket borító szemeikkel pedig Istent szemlélik, és rendkívüli érdeklődéssel figyelik Isten terveinek kibontakozását az egyház által (vö. Efézus 3:10).

Az egyes pecsétek esetében a kerubok a hozzájuk hasonló tulajdonságú hívőket jelképezik. Olyan embereket, akik valóban Isten közelségében éltek, életüket Isten uralmának rendelték alá, és vágyakozva várták a megváltás tervének kibontakozását (vö. 1Péter 1:10-11). Más szóval: **Isten igaz népét jelképezik egy adott nemzedékben.**

A négy lovas

A négy színes ló Zakariás könyvében fordul még elő jelképként. Ott a lovak sorrendje és színe nem ugyanaz, mint Jelenések könyvében, azonosításukhoz azonban segítséget kapunk:

„Az angyal azt válaszolta nekem: Ezek az ég négy szele, akik az

egész föld Ura előtti szolgálatukból jönnek.” (Zakariás 6:5)

A szelek a Bibliában általában a háború és a viszály erőit jelképezik. Elsőre talán szokatlannak tűnhet, hogy Isten a saját szolgájának nevezzen egy negatív, a saját kormányzata ellen fellépő erőt, pedig ez egyáltalán nem bibliátlan gondolat. Isten például Nebukadneccárt, Babilónia királyát az Ő szolgájának nevezi (Jeremiás 25:9; 27:6), Círuszt, Perzsia királyát pedig az Ő pásztorának (Ézsaiás 44:28). E pogány uralkodók távolról sem voltak tökéletesek, az intézmény pedig, amit képviseltek, egyenesen Sátán királyságának zászlóshajója volt. Ezek az uralkodók életük egy szakaszában mégis Isten szándékát töltötték be, és ezáltal Őt szolgálták.

De van még egy támpont, melynek segítségével ezen erőket Isten földi képviselőivel azonosíthatjuk:

„...Ezek azok, akiket az ÚR küldött, hogy járják be a földet.” (Zakariás 1:10)

Jézus a tanítványait küldte el az egész földre az evangélium üzenetével (Márk 16:15). Ennek megfelelően a négy lovas azokat az embereket és hatalmakat jelöli, amelyek történelmük során **Isten szolgáinak minősültek**, és valamilyen módon hozzájárultak Isten tervének kibontakozásához. Ugyanakkor a lovasok **nem feltétlenül pozitív** szimbólumok – akár egy hitehagyó, Istennel szemben ellenséges egyházat is jelképezhetnek.

A végidő előtt élt nemzedékek

1. pecsét – A bűnesettől az özönvízig

„Láttam, amikor a Bárány felnyitotta a pecsétek közül az elsőt, és hallottam, amikor a négy élőlény közül az első azt mondta, mintegy mennydörgésnek szavával: Jöjj! Láttam, íme, egy fehér ló, és a rajta ülőnél íj volt, és korona adatott neki, és kivonult győztesen, hogy győzzön.” (Jelenések 6:1-2)

Az emberiség történelmének első szakasza – az elérhető világosság szempontjából – nagyjából az özönvízig tartott. Ádám több mint 900 évig élt, hogy tanúsítsa: Isten a Teremtő, és az emberiség az Iránta való engedetlenség miatt került a bűn rabságába. Utódai évszázadokon át az ő szájából hallhatták a megváltás első isteni ígéretét is (1Mózes 3:15). Az Éden-kert, a bejáratot őrző kerubok és a villogó lángpallos további bizonyítékként sorakoztak az akkori nemzedék előtt (1Mózes 3:24) – egészen az özönvízig.

Az első kerub, amely megszólal, *oroszlánhoz hasonló*. Ez Jézus Krisztus bűn feletti győzelmére utal (Jelenések

5:5), és arra, hogy Isten népe ebben a nemzedékben magas erkölcsi színvonalat képviselt, elkerülve a világ romlottságát. A *ló fehér színe* – mely a szent életet jelképezi – ugyanezt tanúsítja. Ebben a korban nem sok képmutató volt. Isten létezése és a világ teremtésének története – a látható bizonyítékok fényében – vitán felül állt. Bár az Úr ígéretet tett az ember megmentésére, az emberiség nagy része mégis a nyílt lázadást választotta. Azok, akik szerettek volna visszatérni Istenhez, komolyan keresték Őt, a többiek azonban elmerültek a gonzság áradatában.

A *lovassal kezében lévő íj* az Úr fenyítő beszédét jelképezi (Zsoltárok 38:2-3). Isten prófétákat támasztott e nemzedékben, akik rendíthetetlen bátorság-

gal hirdették Isten megtérésre hívó üzenetét a pusztulásba száguldó világ felé. Énók, az igazságosság prédikátoraként keményen megfeddte a világot elárasztó gonoszságot, és megjövendölte mind az akkori, mind a jelenkori világ pusztulását (Júdás 1:14-15). Énók végítélet-prófeciáját az özönvízről szóló határozat véglegesítette, melyet az igaz Noé hirdetett ki a családját megmentő bárka építésével (Zsidók 11:7).

A *lovas koronája* e nemzedék hívóinak töretlen győzelmét szimbolizálja. Bár e korról nagyon kevés feljegyzésünk van, ezek mind azt tanúsítják, hogy Isten neve megdicsőült azok által, akik igényelték kegyelmét. Isten igaznak ismerte el az első testvérgyilkosság áldozatát, Ábelt (Zsidók 11:4). Énókról azt olvassuk, hogy fia születése után 300 évig olyan szoros közösségben élt Istennel, hogy az Úr végül élve magához vette őt a mennybe (1Mózes 5:22,24; Zsidók 11:5). Énók dédunokája, Noé is követte elődje istenfélelmét, és feltétlen engedelmeséget tanúsított Isten szava iránt. A bárka építése egy rendkívüli hitet igénylő vállalkozás volt: az egész világot elborító vízözön a korabeli tudomány szerint teljes lehetetlenségnek tűnt. Noé azért menekülhetett meg, mert egyedül Isten tekintélyét ismerte el önmaga felett (1Mózes 6:8-9; Zsidók 11:7).

Összességében elmondható, hogy az ítélet első pecsétje Isten Királyságának egy dicsőséges korszakát tárja fel. Bár az özönvíz előtti világban a

gonoszság elképesztő iramban bontakozott ki, Istennek voltak követői e korban, akik nem vettek részt a világ romlottságában, sőt bátran hirdették az Úr feddő üzenetét. E hívő emberek Istenhez való ragaszkodása válasz volt Sátán vádjaira, miszerint a lázadás útjáról nem lehet visszafordulni. Életük előrevetítette a kegyelem erejének teljes győzelmét, üzenetük pedig bizonyosságot tett a lázadás végső sorsáról.

2. pecsét – Bábeltől a kivonulásig

„Amikor a második pecsétet felnyitotta, hallottam, hogy a második élőlény ezt mondta: Jöjj! És előjött egy másik, vörös ló, és annak, aki azon ült, megadatott, hogy a békességet elvegye a földről, és hogy az emberek egymást öljék, és adottott annak egy nagy kard.” (Jelenések 6:3-4)

Az egész világot elpusztító özönvíz teljesen megváltoztatta az emberiség életkörülményeit, és ezzel együtt az elérhető bizonyítékok mennyiségét is. A Föld arculata átalakult, és az Édent sem lehetett többé felkeresni. Az emberek életkora is jelentősen – pár nemzedéken belül csaknem tizedrésztére – csökkent. Ez a helyzet kedvezett a nagy csalónak, aki eltökélt magában, hogy Istennek még az emlékezetét is kitörli Ádám utódai fejéből. A világ teremtéséről és az elpusztult világról szóló történeteket – a bizonyítékokat félremagyarázva – pár emberöltő alatt legendákká és mítoszokká torzította. Az emberiség nem

sokkal az özönvíz után ismét a nyílt lázadás útjára lépett.

Nimród – Noé egyik dédunokája – lett a hitehagyás élharcosa. Nevének jelentése: rendkívül istentelen lázadó. Az özönvíz utáni világban ő volt az első ember, aki egy egységes birodalom létrehozását kezdeményezte, és szinte az egész emberiséget sikerült a maga oldalára állítania (1Mózes 10:8-10).

A bábeli torony építésének óriási jelentősége volt. Nimród nem egy közönséges palotát akart magának építeni, hanem – Sátán ihletésére – az özönvíz előtti természetimádó kultuszt próbálta újraéleszteni. Feleségével, Szemiramisszal együtt rakták le a „modern” vallás – a pogányság – alapköveit. Nimród lett a „napisten”, majd halála után az anyakirálynő – mint „a termékenység istennője” – kijelentette, hogy Nimród vissza fog térni születendő fiában, Tammúzban, akit a „testté lett Napként” kell imádni. Miután Tammúz is meghalt egy tragikus balesetben, a feslett erkölcsű Szemiramisz – az „Ég Királynője” cí-

met igényelve – éltette tovább istentelen kultuszukat.

Bár a nyelvek összezavarásával Isten megakadályozta, hogy az emberiség – egyesülve a lázadás zászlaja alatt – végleg elzárja magát Isten kegyelmétől, Nimród életműve az egész világtörténelemre rányomta bélyegét. A Bá-

belből szétszóródó családok magukkal vitték szellemi hagyatékát. Sátán ujjongott tervének sikerén, amivel az egész emberiséget sikerült újra a bálványimádás sötétségébe taszítania. De amikor Isten ismeretének, és a megváltás tervének világossága már csaknem kihunyott a földről, az Úr elhívott egy embert...

Ábrahám a mezopotámiai Úr városában lakott, amely Nimród birodalmához tartozott. Bár Ábrahám Sém nemzetségéből származott, és családjában nem volt ismeretlen Noé Istene, az őket körülvevő bálványimádás rájuk is hatással volt. A babonás praktikák mégsem tudták orvosolni az idős Ábrahám legnagyobb szomorúságát: nem volt gyermeke. Isten azonban felajánlotta neki, hogy társuljon Vele, működjön együtt a megváltás tervének megvalósításában, és Ő majd beteljesíti szíve vágyát. A pátriárka örömmel engedelmeskedett Isten hívásának, és hátrahagyva a gazdagsággal és biztonsággal kecsegtető nagyvárosi kényelmet, vándorra lett azon a földön, ahová Isten vezette őt.

A trón előtt megszólaló második kerub *bikához hasonló*, mely az ószövetségi áldozati rendszer legértékesebb égőáldozati állata. Ez azokat a hívőket jelképezi, akik ebben a nemzedékben teljes életüket odaszánták Istennek, hogy a megváltás műve kibontakozhasson általuk. Ábrahám és utódai – Izsák és Jákob – készek voltak megfizetni ezt az árat. Bár *„lett volna idejük, hogy visszatérjenek”* régi életükhöz (Zsidók 11:15), ők tudatosan választották az Istennel kötött szövetséget, és az ezzel járó számkivetettséget.

Ez az elkötelezettség mutatkozott meg József életében, és az egyiptomi fogság végén Mózes lelkületében is, akiről így tesz bizonyyságot az Ige:

„Inkább választotta az Isten népével való együtt nyomorgást, mint a bűnnek ideig-óráig való gyönyörűségét. Egyiptom kincseinél nagyobb gazdagságnak tartotta Krisztus gyalázatát, mert a megjutalmazásra tekintett.” (Zsidók 11:25-26)

Az özönvíz utáni nemzedék hívői – Ábrahám és utódai – egészen oda-szánták magukat Istennek, nem számolva a következményekkel. Nem voltak tökéletesek, követtek el hibákat, de Isten iránti elkötelezettségük és Belé vetett feltétlen bizalmuk példaértékűnek bizonyult a későbbi korok számára is.

A vörös színű ló az üldözés jelképe. Az özönvíz utáni lázadás tettelegesen is elfojtotta Isten ismeretét. Nimród *„hatalmas vadász volt az ÚR előtt”* (1Mózes 10:9a), ami arra utal, hogy

véres üldözést kezdeményezett azok ellen, akik Isten nevében fel mertek szólalni az új vallás ellen. Bár Nimród birodalmának szétesésével a szervezett üldözés alábbhagyott, az élő Isten szolgálói továbbra is nemkívánatos személyek voltak. Az Úr előre figyelmeztette Ábrahámot:

„Tudván tudjad, hogy a te magod jövevény lesz olyan földön, amely nem az övé, és szolgálatra szorítják és nyomorgatják őket négyszáz esztendeig.” (1Mózes 15:13)

Ábrahám, Izsák, Jákob, József, Izrael népe Egyiptomban, Mózes – mind állandó fenyegetettségben éltek hitük miatt. Az üldözés és az elnyomás egészen a négyszáz esztendő végéig tartott – az Egyiptomból való kivonulásig.

Az Isten hitvalló népét ebben az időben jelképező lovasról azt olvassuk, hogy egy nagy kardot kapott, és elvette a békességet a földről, hogy az emberek egymást öljék. Jézusnak van egy különös kijelentése, ami segít megérteni e képet:

„Ne gondoljátok, hogy békességet szerezni jöttem a földre; nem azért jöttem, hogy békességet hozzak, hanem hogy kardot. Azért jöttem, hogy meghasonlást támasszak az ember és az ő apja, a leány és az ő anyja, a meny és az ő anyósa között, és hogy az embernek ellensége legyen saját háznépe.” (Máté 10:34-36)

Megdöbbentő szavak! Hát Jézus nem azért jött, hogy békességet adjon (Já-

Néhányan befogadják ezt az üzenetet, mások viszont elvetik, és üldözni kezdik az üzenet hirdetőit.

Az özönvíz után Nimród az egész emberiséget elfordította Istentől, és ismét a nyílt lázadás útjára vezette. Isten Igéje – amely megbontotta a lázadás hamis „békéjét” – először közvetlenül akkor avatkozott a történelembe, amikor összezavarta a nyelveket. Majd miután elhívta Ábrahámot, rajta és utódain keresztül hirdette a megváltás reménységét. Ez az üzenet állandó ellenállást váltott ki a környező népekből, és végül ennek elvetése vezetett Egyiptom romlásához is.

3. pecsét – A Sinai-hegytől a Golgo-táig

„Amikor felnyitotta a harmadik pecsétet, hallottam, hogy a harmadik élőlény ezt mondta: Jöjj! És láttam, íme, egy fekete ló, és a rajta ülőnek egy mérleg volt a kezében. És a négy élőlény között egy hangot hallottam, amely ezt mondta: Egy mérce búza egy dénár, és három

nos 14:27)?! Hiszen Ő maga tanította, hogy boldogok a békességre igyekezők (Máté 5:9)! Hogy mondhatja akkor az ellenkezőjét?! Meg kell értenünk, hogy a békétlenség nem Isten szándéka. Jézus a Békesség Fejedelme, és Ő valóban azért jött, hogy megbékéltesse az embert Istennel. Ugyanakkor ezt a békességet nem mindenki fogadja el! Sokan ellenállnak Jézus szavainak, ellenséges magatartást tanúsítanak, és üldözni kezdik azokat, akik Jézus békességét hirdetik.

A kard az Ige kardja – Isten szava, amely áthatolva a sötétségen, felfedi az emberek titkait, és megtérésre hívja őket. Ez az üzenet kimozdítja az embereket hamis „békességükből”, és Isten valódi békéjét kínálja fel nekik.

mérce árpa egy dénár, de az olajat és a bort ne bántsod.” (Jelenések 6:5-6)

A zsidók Egyiptomból való szabadulásával olyan világosság áradt az emberiségre, amely másfél ezer évre meghatározóvá vált. A Sinai-hegynél Isten Izrael népére bízta az ő beszédeit, és különleges kinyilatkoztatásokat adott nekik a megváltás tervéről és a megígért Megváltóról. Ezeket a kijelentéseket törvények és szimbólumok formájában, szertartásokba kódolva örökítette meg az egész emberiség számára.

Ahhoz azonban, hogy az emberiség igazán értékelni tudja a megváltást, először világossá kellett tenni a problémát: fel kellett tárni a bűn valódi természetét. Ennek a fájdalmas procedúrának az Istentől rendelt eszköze a törvény. Pál világossá tette, hogy *a törvény a bűn felismeréséért adatott* (Róma 3:20): a törvény iránti engedtlenségünk mutatja meg, mennyire mély a bűn problémája, és mennyire tehetetlenek vagyunk önmagunkban (Róma 7:7-24).

A harmadik megszólaló kerubnak *emberarca van*. Ebben a nemzedékben mutatkozott meg igazán, milyen is valójában az ember, mennyire (nem) képes alávetni magát Isten kormányzatának. Bár a zsidók esküt tettek a Sinai-hegynél, hogy Isten minden parancsolatát maradéktalanul megtartják, sőt esküjüket néhány évtizeddel később Kánaán földjén is megújították, történelmük mégis teljes kudarcukat igazolta:

„Akkor most mi a helyzet? Különbek vagyunk? Semmiképpen sem! Már korábban kimondtuk az ítéletet, hogy zsidók és görögök mindnyájan bűn alatt vannak, amint meg van írva: Nincs egy igaz sem, nincs, aki megértse, nincs, aki keresse Istent. Mindnyájan elhajlottak, valamennyien haszontalanokká lettek. Nincs, aki jót tegyen, nincs egyetlenegy sem... Tudjuk pedig, hogy amit a törvény mond, azoknak mondja, akik a törvény alatt vannak, hogy minden száj megnémuljon, és az egész világ Isten ítélete alá kerüljön.” (Róma 3:9-12,19)

Talán a törvény idején élő hívők rosszabbak voltak a többiekénél? Egyáltalán nem. De a törvény világosságában – amely magas mércét állított eléjük – megmutatkozott esendőségük, és nyilvánvalóvá vált, hogy szükség van valakire, aki megszabadítja az embert a bűnből. Bár a test szerinti zsidók többsége soha nem látott túl a szabályok rendszerén, mégis akadtak olyanok, akik felismerték lelki ínségüket, és hitüket nem saját jó cselekedeteikbe, hanem a megígért Megváltóba vetették, akire az egész áldozati rendszer előremutatott.

A *fekete ló* a halált és a gyászt jelképezi. Pál apostol az egész ószövetségi rendszert, azon belül is a Tízparancsolatot a *halál kőbe vésett szolgálatának*, ill. a *kárhoztatás szolgálatának* nevezi (2Korinthus 3:7,9). Bár a *törvény szent, igaz és jó*, nem tud segíteni rajtunk: csak azt képes megmutatni,

hogy cselekedeteink alapján nem vagyunk alkalmasak az örök életre (Róma 7:12-13).

A lovas kezében lévő *mérleg* a törvény elítélő szolgálatát jelképezi. A zsidók félreértették a törvényt, és úgy gondolták, hogy ennek megtartása által örök életet nyerhetnek. Sokkal jobban bíztak saját képességeikben, mint Isten kegyelmében. A búzáról és árpáról szóló kijelentés arra utal, hogy a tényleges lelki eledel – a tiszta tanítás – drága, vagyis nehezen hozzáférhető volt ebben a korban. Csak kevesen értették meg, mi a valódi jelentősége annak a világosságnak, amit Isten rájuk árasztott. A próféták szavait egyoldalúan magyarázták, és

a bűnből való szabadulás helyett az ellenséges népeken való felülkerekedés került figyelmük előterébe. Ez a gondolkodás annyira beléjük ivódott, hogy Jézus tanítványai még Mesterük halála után is csak nehezen tudták ezt az eszmét feladni!

„*De az olajat és a bort ne bántsd!*” E nemzedékben mégis volt egy kivétel: egy ember, aki *nem cselekedett hamis-ságot*, és akinek a *szájában nem volt álnokság* (Ézsaiás 53:9)! Ez az emberi élet tökéletesen eleget tett a törvény előírásainak. Az olaj a Szent Lélek szimbóluma, a bor pedig a vér, azaz az élet jelképe. Jézus Szent Lélekkel teljes élete volt az egyetlen emberi élet, amelyben a törvény nem talált kivetnivalót!

„*És amikor emberi formában volt, megalázta magát, engedelmes volt halálig, mégpedig a kereszthalálá-ig.*” (Filippi 2:8)

A harmadik pecsét nemzedékében – a zsidó nép által – Isten feltárta az ember problémáját. A törvény szövetségével rámutatott, hogy az ember minden buzgósága és odaadása ellenére sem képes összhangban maradni Isten tökéletes kormányzatával. Csúpn egyetlen emberi élet van, amely megfelel a törvény kívánalmainak, és összhangban van Istennel: Jézus Krisztus élete. A Megváltó győzelme a Sátán vádjaira adott első érdemi válasz, amely megmutatta, hogy van szabadulás az ember számára a bűn fogságából.

4. pecsét – Pünkösdtől a feudalizmus végéig

„Amikor felnyitotta a negyedik pecsétet, hallottam a negyedik élőlény szavát, amely ezt mondta: Jöjj! És láttam, íme, egy fakó ló, és a rajta ülőnek neve halál, és a pokol követte őt, és hatalom adatott nekik a föld negyedrészen, hogy öljenek fegyverrel, éhséggel, halállal és a föld fenevadai által.” (Jelenések 6:7-8)

Miután Jézus felment a mennybe, kitöltötte Szent Lelkét, és ezzel egy új fejezetet nyitott a világtörténelemben. Pünkösdtől nem csupán a keresztény Egyház születésének napja volt. Megvalósult a megváltás ígérete, és emberek első ízben részesültek abból a győztes életből, amelyet a Megváltó megharcolt értük. Jézus ajándéka tökéletes megoldást biztosított az ember problémájára:

„Nincs tehát már semmi kárhozatásuk azoknak, akik a Krisztus Jézusban vannak, mert az élet lelkének törvénye Jézus Krisztusban megszabadított téged a bűn és a halál törvényétől. Mert ami a törvénynek lehetetlen volt, mivel erőtlenség volt a test miatt, azt tette meg Isten, amikor a bűn miatt elküldte

az ő Fiát a bűnös testhez hasonló formában, és elítélte a bűnt a testben, hogy a törvény igazsága beteljesüljön bennünk, akik nem test szerint járunk, hanem a Lélek szerint.” (Róma 8:1-4)

A Vigasztaló eljövételével soha nem látott világosság áradt a világra. Isten Királysága a szívekbe költözött, és megmutatta, hogy a kegyelem ereje hogyan képes egészen megváltoztatni az emberi életet. Az egész világegyetem feszülten várta, hogyan érik be Krisztus uralkodásának békességes gyümölcse az Egyházban; ez azonban sajnos nem történt meg...

A kereszténység nagyon hamar célt tévesztett. Pál apostol – pár évtizeddel az Egyház létrejötte után

– kijelentette, hogy a törvénytíprás alattomos műve már munkálkodik közöttük, amely végül nagy hitehagyáshoz fog vezetni (2Thesszalónika 2:3,7). Arra is rávilágított, hogy az egyház már az ő idejében kezdett hamis testvérek befolyása alá kerülni, akik eltorzítják az evangéliumot (Galata 2:4; 1:6-8). Bár az apostol egész életében ellene állt ennek az áradatnak, tudta, hogy az végül az egész kereszténységet el fogja sodorni (Apostolok cselekedetei 20:29-30).

Péter apostol ugyanerre figyelmez-

tette hívő testvéreit, amikor előrevetítette az egyház történelmének szomorú folytatását:

*„De voltak hamis próféták is a nép között, ahogyan **köztetek is lesznek hamis tanítók**, akik veszedelmes eretnokségeket fognak becsempészni, és megtagadva az Urat, aki megváltotta őket, magukra gyors pusztulást hoznak. Sokan követik őket kicsapongásaikban, **akik miatt káromolni fogják az igazság útját**, titeket pedig kapzsiságukban kitalált becsédekkel becsapnak majd, de már régóta készen várja őket az ítélet, és kárhozatuk nem késik.”* (2Péter 2:1-3)

A negyedik pecsétben bemutatott farkó ló a hitehagyó kereszténység jelképe. A ló színe – az előzőekkel ellentétben – természetellenes, zöldes-sárga; leginkább egy oszlásnak indult tetemre emlékeztet. A kereszténység, amely az Istentől származó új élet vallásaként indult, halálos pestissé vált a világ számára. Bár szavaival továbbra is Krisztust hirdette, a Lélek közvetlen kormányzását egyre inkább kiszorította az emberi szabályozás ormótlan méreteket öltő rendszere. Ez a rendszer a IV. században, Nagy Konstantin jóvoltából végül intézményes jelleget is öltött; így jött létre a Katolikus Egyház, a hitehagyás e mamut-szervezete.

Az intézményes kereszténység lett a törvényszegés titkának megtestesítője. Míg az Isten ujjával kőbe véssett Tízparancsolatot vakmerően felülbí-

rálta (Dániel 7:25), az emberek lelkiismeretét önkényes egyházi szabályok ezreivel kötözte meg. Jézus tiszta evangéliumát – mely felszabadítja az emberek lelkiismeretét – vallásos pótcselekvésekkel cserélte fel, amelyek az emberi erőfeszítésekre helyezik a hangsúlyt. Így ahelyett, hogy a keresztények Jézus győztes életét élték volna, a bűnökkel folytatott kilátástalan harc az önvád és önmarcangolás útvesztőjébe vitte őket, egészen a végső elkeseredésig.

A lovon ülő lovas maga a *halál*, melyet a *pokol* (vagy más fordítás szerint a *sír*) követ. A hitehagyó egyház üzenete – mely az emberek lelkiismeretét ismét a szabályok uralma alá veti –

lelki halált eredményez. Ahogy az ószövetségi törvény sem képes életet adni, úgy bármilyen erkölcsi szabályrendszer – még ha a legszebb jézusi tanításokra épül is – csak egy dologra képes: visszajelzi az ember romlottságát és elégtelenségét, és halálra ítéli a bűnöst. A hamis evangélium épp ezért olyan veszedelmes: bár megoldást kínál a bűn problémájára, valójában a bűn uralma alatt tartja, és végül teljes reménytelenségbe taszítja az embert (Róma 7:8-11).

Mindez még tragikusabb annak fényében, hogy a kereszténység olyan mértékű világosság letéteményese lett, amely minden eddigit felülmúlt. Isten nemcsak az Ő beszédeit bízta rájuk, hanem az élő megoldást is: Jézus Krisztus életadó Lélekké vált a benne hívők számára, hogy megszabadítsa őket a bűn fogságából! Az intézményesedett kereszténység azonban elvetette ezt a világosságot, és egy olyan hamisítványt tett magáévá, amely az embert a biztos halálba vezet.

A lovas tevékenysége a Föld negyed-résztére terjedt ki, ami a középkori egyház befolyása alatt álló terület – vagyis Európa. Az intézményes kereszténység leginkább ezen a kontinensen tudta kifejteni pusztító tevékenységét, ahol hosszú uralmát a XVIII. század végi francia forradalom törte meg. A középkori egyház a prófécia szerint legalább négyféle módon járult hozzá az emberiség romlásához:

- ölt fegyverrel,
- éhséggel,
- halállal,
- és a Föld fenevadai által.

A fegyver a próféciákban a kimondott szó, vagy a tanítás jelképe. A hitelhagyó egyház átkos munkájának egyik leghatékonyabb eszköze a **hamis tanítás** volt, mellyel az embereket elzárta az élet forrásától, Jézus Krisztustól, és a kegyelem erejétől.

Emellett a papság **lelkileg is éhez-tette** a köznépet, ugyanis nem adta kezükbe Isten Igéjét, a miséket pedig számukra érthetetlen nyelven, latinul tartották. A középkorban a Biblia tiltólistán volt; birtoklása halálbüntetést vont maga után!

Azok ellen, akik valahogy mégis hozzájutottak a világosság egy-egy kicsiny sugarához, kegyetlen üldözést indított. Anatémát – átkot, és az örök halál ítéletét – mondott az „eretnekekre”, akik ragaszkodtak ahhoz, hogy lelkiismeretük szerint imádják Istent, nem pedig a római egyház diktálása szerint. Az **egyházi inkvizíció** állandó rettegésben tartotta az embereket, és nagyon sok jóérezsű ember megbotránkozásához vezetett.

Az egyház – hatalma érvényesítéséhez – a világi hatalmasságokat (királyokat és hadseregeiket) is igénybe vette (Dániel könyve 7. és 8. fejezete ezeket az erőket mutatja be vadállatként). A történelem feljegyzései tanúskodnak a hamis kereszténység rémtetteiről, és arról a **könyörtelen**

háborúról, amelyet évszázadokon át folytatott azok ellen, akik hűségesek kívántak maradni Istenhez.

A trón előtt megszólaló negyedik kerub a *repülő sashoz hasonlított*. Istennek ebben a korban is voltak hűséges gyermekei, de legtöbbjük nem az intézményes egyházhoz tartozott. A repülő sas képe az üldözött és menekülő egyházra utal, ahogy azt Jelenések 12:14-ben látjuk. [Erre a képre egy későbbi tanulmányban térünk ki részletesen.] Azok, akik Istenhez ragaszkodtak, és szívükön viselték az Ő művének kibontakozását, hosszú évszázadokon át számkivettségben éltek, és sokszor életükkel fizettek hitük megvallásáért. Bár a középkori történetírás igyekezett befeketíteni jellemüket, az ítéletben Jézus saját tulajdonának ismeri el őket.

A negyedik pecsét a keresztény egyház történelméről szól. A leírás dermesztő, mégis híven tükrözi az elkeserítő valóságot: a kereszténység hamar vakágányra tért, és még sűrűbb sötétségbe rántotta magával az emberiséget. A hitehagyó egyház valójában Sátán leghatékonyabb eszközévé vált, amely által az embereket uralma alatt tarthatta, és Isten gyermekeit megfoszthatta a Krisztusban való élet kiváltságaitól. Az elnyomás és üldözés hosszú évszázadainak azonban Isten határt szabott, és gondoskodott

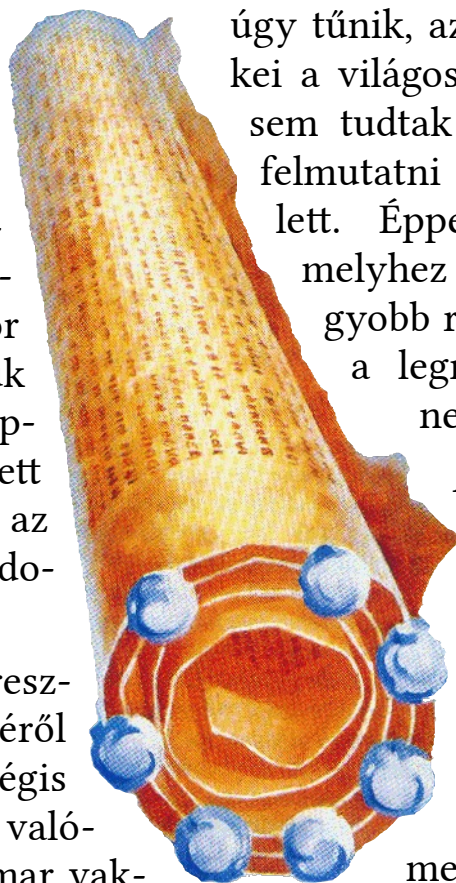
róla, hogy a világosság újra, sőt még teljesebben felragyoghasson, és az egész Föld beteljen dicsőségével.

Az ítélet utolsó szakasza

Miután végigtekintette az elmúlt korok nemzedékeit, az ítélet elérkezik utolsó szakaszához. Isten a történelemben fokozatosan bontakoztatta ki a megváltás tervét, és mindig voltak olyanok, akik készek voltak együttműködni Vele. Ugyanakkor úgy tűnik, az elmúlt korok nemzedékei a világosság növekedése ellenére sem tudtak meggyőző bizonyítékot felmutatni Krisztus királysága mellett. Éppen a kereszténység – melyhez a mennyei világ a legnagyobb reményeket fűzte – hozta a legnagyobb szégyent Isten nevére (2Péter 2:2).

Az ítélet mégis diadalmasan fog lezárulni, az utolsó nemzedékben ugyanis előállnak a „koronatanúk”. Isten különleges világosságot áraszt a Jézus Krisztus eljövetele előtt élőkre, mely végleg két csoportra osztja az emberiséget. Következő tanulmányunk a végidő nemzedékének vizsgálatával fog folytatódni. Kulcsfontosságú időben élünk. A mi nemzedékünkben – a Te és az én életében – fognak eldőlni a mennyei ítélet kozmikus jelentőségű kérdései. A Te életed milyen bizonyosság lesz? ■

Sánta János

Bevington naplója VIII.

Gyógyulás kijelentés által

4. fejezet (folytatás)

Beteljesedett látomások

Visszatérnék most a clevelandi tapasztalatom folytatására. Említettem, hogy miután Allen testvér gyógyulásáért imádkoztam, láttam őt az orgonát pumpálni: teljes erejéből játszott és énekelt. Amikor válaszoltam levelükre, megírtam nekik, milyen helyzetben láttam őt orgonálni és énekelni, és hogy ennek a látványnak várhatóan személyesen is tanúja leszek majd.

Chattanooga-ban, az első vasárnap délelőtt, amikor nem volt istentisztelet a misszióházban, az emeleti szobámban ültem az ablak mellett. Imádkoztam, elmélkedtem a Biblián, s közben figyeltem az utcai járókelőket. Éppen kipillantottam az ablakon, és megláttam egy természetes embert, aki énekelve közeledett az utcán, és egy hordozható orgonát pörgetett a kezében. Jobban megnézve őt, így kiáltottam felé: „Ez bizony nem lehet más, csak Allen testvér!” Felnézett, én pedig intettem neki.

Azonnal leengedte a kis orgonát a kezéből, ugrálni és tapsolni kezdett örömeiben. Tudtam, hogy ő az, úgyhogy leszaladtam hozzá az utcára. A misszióközpontba érkezésemkor nem ke-

restem fel őt, és levélben sem tudattam vele, hogy ott vagyok. Mégis – miután felkapta az orgonát, mint egy kisebb krumpolis zsákot – nevetve így szólt:

– „Bevington testvér, minden vasárnap börtönmissziós szolgálatot végzek, és éppen a múlt vasárnap mondtam nekik, hogy te is itt vagy és megfogod látogatni őket. Úgyhogy szeretném, ha eljönnél velem.”

Örömmel csatlakoztam hozzá, és nagyszerű összejövotelt tartottunk. Amikor ott voltunk, és az orgona hangja betöltötte a termet, rátekin tettem Allenre, és az a jelenet tárult szemem elé, amit Clevelandben láttam nyolc-tíz hónappal ezelőtt. Kalapomat a magasba röpítve, egy indián csatakiáltással felpattantam, és kijelentettem, hogy pontosan így láttam őt Clevelandben.

Íme a bizonyíték, hogy Isten nem ad kétes látomásokat. Nagyon sok áldást nyertünk, így a következő vasárnap is elmentem a börtönbe. Tudomásom szerint öten át is küzdöttek magukat imában Isten oldalára, de addigra én már eljöttem a misszióközpontból.

Kijelentés hitből

Üzletemberek egy emeleti szobát béreltek egy házban, azzal a céllal, hogy

imaórát tartsanak. Együtt ebédeltek, s ezután következett egy fél órás imaóra. Általában ötven-hatvan ember is összegyűlt ezen a csodálatos alkalmon. Először felolvastak egy rövidebb tanulmányt, majd imakéréseknek adtak helyet. Ezután mindnyájan letérdeltek és imádkoztak; néha az összes jelenlévő imádkozott.

A misszió gondnoka vitt el engem oda az azt követő hétfőn, hogy újra találkoztam Allen testvérrrel. A gondnok bemutatott engem, és elbeszélte Tom és Lizz történetét is, mivel ismerték őket.

Másnap az én kezembe adták a Bibliát, én pedig a Róma 4:14-25 közötti szakaszt olvastam fel nekik, kiemelve az Ábrahámról szóló részeket. Úgy tűnt, mindnyájan el voltak ragadtatva a felolvasás után, és megkértek, hogy jöjjek el a következő alkalomra is. Másodszor a hitről és az engedelmeségről olvastam és beszéltem nekik. A felolvasásra és az igemagyarázatra csak kb. tizenkét perc volt, ezután az imakérések következtek.

Az imacsoport vezetője ekkor egy régóta fennálló problémájáról kezdett beszélni, amit másoknak már többször is elmondott, de szerette volna, hogy én is halljam. Miután végigmondta, még tíz percet beszéltem neki, s végül kijelentettem:

– „Drága testvérem, biztos vagyok benne, hogy Jézus meg tud téged gyógyítani, és hiszem, hogy meg is akar!”

– „Bárcsak megtenné!” – válaszolta.

Elmondta, hogy tizenhárom éve már az irodájáig sem bír elgyalogolni, és a problémája miatt több embert is kell alkalmaznia cége működtetéséhez. Két asszisztens segíti az irodában, egy orvos pedig állandó készenlétben van. Ráadásul tíz éve nem tud természetes módon aludni.

Mindnyájan éreztük, hogy imádkoznunk kell testi gyógyulásáért. Leborultunk tehát Isten előtt és elcsendesedtünk. Hitünk egyre erősödött, ahogy könyörögtünk érte. Amikor rátettem kezeimet, jött is az áldás, én pedig dicsértem Istent érte. Ezután ezt mondtam neki:

– „Testvérem, az Úr meggyógyított téged!”

Térdeinkről felállva indulni készültünk, mert az időnk lejárt, előtte azonban megkérdeztem a férfitől, hogy érezte-e Jézus érintését.

– „Bocsáss meg, testvérem,” – felelt félénken – „de el kell mondanom az igazságot: semmilyen változást nem éreztem.”

– „Pedig meggyógyultál, és ma éjszaka olyan jól fogsz aludni mint régen, gyógyszerek nélkül! Sőt, ez még nem

minden: holnap gyalog még az irodába!” – jelentettem ki határozottan. Észrevettem, hogy erre az emberek meglepődve összenéztek, sőt némelyek megvetésüket sem tudták eltitkolni. Az volt a szokás, hogy az imaóra végén mindenki kezét fogott egymással, de most ez is elmaradt, csak csendben eloldalogtak. Mindenki lehajtott fővel távozott, senki nem fogott velem kezét; én pedig visszavonultam a szobámba.

Vita az ördöggel

Ó, mit kaptam ezután Sától! Ezt súgta a fülemben:

– „Túl messzire mentél ezeknél a déli embereknél. Te északról jöttél; ezek az emberek viszont nem bírják bevenni azt a kemény eledelt, amit ma adtál nekik. Elhamarkodtad a dolgot...”

Tisztázni akartam ennek a gondolatnak a forrását, ezért térdre borultam, és nemsokára meggyőződtem arról, hogy ez Sától jött.

Másnap, amikor elmentem az imaóra-ra, kicsit késve érkeztem, és már csak a hátsó sorban tudtam leülni. Az ének

után a csoportvezető felolvasott röviden az igéből, majd rutinszerűen megkérdezte, milyen imakérések vannak, amire elhangzott pár javaslat. Na, ekkor jött megint Sátán:

– „Látod, pontosan úgy van minden, ahogy tegnap este mondtam neked. Túl messzire mentél tegnap, nem gyógyult meg az ember. Ha ugyanis meggyógyult volna, az első dolga lett volna bejelenteni. Hallottad, hogy még csak szóra sem méltatta a dolgot. Ha nem szóltál volna arról, hogy úgy alszik majd az éjszaka, mint egy kisbaba, és hogy gyalog megy majd az irodájába, akkor most nem lennél ilyen kínos helyzetben. Látod, most aztán jócskán túllőttél a célon!”

– „Uram, ön hazudik!” – vitáztam vele – „Egyáltalán nem mentem túl messzire; sőt ha újra abban a helyzetben lennék, még messzebbre mennék!”

Semmilyen látható jele nem volt annak, hogy az Úr válaszolt volna az imámra, vagy hogy a kijelentésem megvalósult volna. Leborultunk, és néhányan imádkoztak. Végül a csoportvezető imádkozott, de egy szóval sem említette gyógyulását. Úgyhogy Sátán megint kioktatott, hogy amikor ezekkel a déli emberekkel van dolgom, több meggondolásra és józan észre van szükségem.

– „Ő egy gyógyult ember” – feleltem neki.

– „Úgy látszik, hogy annyi eszed sincs, amennyit kinéztem belőled!”

Hát ha valaki meggyógyul, nem az az első dolga, hogy világgá kürtöli?!”

Így vitatkoztunk ott a hátsó sorban. Mindenesetre én kitartottam amellett, hogy a férfi meggyógyult.

A vallomás

Az ima után felálltunk, és – szokás szerint – a csoportvezetőnek volt még öt perce néhány záró gondolatot megosztani. Amikor felemelkedett, így imádkoztam:

– „Most, Uram, késztesd őt, hogy megvallja; tárd fel a szívét!”

Próbált mondani valamit, de ajkai remegni kezdtek. Láttam, hogy eltökélte magában, hogy megfutamodik a vallomás elől, ezért még határozottabban kértem az Urat. Végül megtört:

– „Testvérek, egy vallomással tartozom Nektek” – mondta könnyeivel küzdve, majd jobb kezét kinyújtva rám mutatott. – „Annak az embernek az imái meghallgattak tegnap este. Nem mondhatok mást, csak azt, hogy ma reggelre teljesen meggyógyultam!”

Ezután elmondta történetét:

– „Tegnap este teljesen megfeledkeztem az altatóimról, és csak akkor jutottak eszembe, amikor már majdnem elaludtam. Arra gondoltam, hogy felkelek bevenni, de olyan szokatlan álmoság tört rám, ami teljesen letaglózott. Ekkor visszaemlékeztem arra, amit a testvér mondott: hogy jól fogok aludni, mégpedig altatók nélkül.

Végül úgy elaludtam, hogy reggel a feleségem jött felkölteni e szavakkal:”

– „Mi van veled ma reggel, hogy még fel sem keltél? A reggelid már rég készen van, és az első kocsit is mindjárt lekésed!”

Amikor felkelt, rájött, hogy végigaludta az éjszakát, úgy, ahogy mondtam neki. Mire elkészült és kiért az utcára, már csak a távolodó kocsit láthatta, a következőre azonban egy órát kellett volna várnia.

A tudatlanság áldása

Hadd említsek meg ezen a ponton egy dolgot, hátha ez segít némelyeknek. Amikor kijelentettem, hogy ez a férfi gyalog fog menni az irodájába, fogalmam sem volt arról, milyen messze lakik onnan. A Lélek ihletésére szóltam, és nem tájékoztam előre a tényekről – csak kimondtam, amire a Lélek indított. Ha tudtam volna, hogy ez a férfi a Missionary Ridge környékén lakik, ahonnan az irodája több mint öt kilométerre van, akkor a Lélek aligha tudta volna kimondatni velem e szavakat. A Lélek azért szólhatott általam, mert nem volt tudo-

másom a távolságról. Nem mindig jó tehát „túl okosak” lenni.

Amikor tehát látta a férfi, hogy lemaradt a kocsiról, ezt gondolta magában:

– „Végül is, elég jól érzem magam, legalább sétálok egy kicsit.”

Ekkor még nem jutott eszébe az, amit mondtam neki, ti. hogy gyalog fog bemenni az irodájába másnap reggel. Mindenesetre ahogy lassan elkezdet ballagni, sarokról sarokra egyre jobban megerősödött, és többször is megállapította magában:

– „Bizonyára meggyógyultam, mert olyan jól érzem magam!”

Így fejezte be történetét:

– „Szinte észre sem vettem, ahogy haladtam előre, ráadásul egyre tempósabban. Már csak öt háztömbnyire voltam az irodától, amikor hátránéztem és megpillantottam a kocsit. Eszembe jutott, hogy felpattanjak rá, de visszaemlékeztem a testvér kijelentésére, és inkább gyalogoltam az irodáig. Az egyik asszisztens lány nem jött dolgozni aznap, úgyhogy én vettem át a helyét. Telefonáltam neki, hogy nyugodtan otthon maradhat

egész nap, nem kell bejönnie. Az egész napot végig bírtam dolgozni!”

Végezetül két kezét felemelve kijelentette:

– „Testvérek, semmi kétség: valóban meggyógyultam!”

A kitartás gyümölcse

Isten dicsősége betöltötte a termet, és ő, milyen csodálatos volt a változás!

Az emberek nem törődtek többé a protokollszabályokkal, a napi-renddel, a betervezett programjaikkal és semmi ilyesmivel! Délután két óra után mentünk ki a teremből, holott egy óra előtt négy perccel kellett volna távoznunk. Aznap senkit nem kellett noszogatni, hogy kezet rázzon velem. Mindenki emelt fővel ment el; énekelve és ujjongva dicsőítették Istent.

Ebből megtanulhatjuk azt a leckét, hogy Isten mellett foglalkunk állást, és – bármi történnék – álljunk meg szilárdan. Találjuk meg a helyünket, és ragaszkodjunk hozzá. Ó, hogy próbált Sátán eltántorítani! Ráadásul minden látható jel a vereséget igazolta. Én azonban tudtam Isten akaratát, mert előző nap bizonyosságát adta, hogy nem mentem túl messzire. ■

G.C. Bevington

A következő számban egy súlyos bordatörés csodálatos gyógyulásáról számolunk be.

Noé bárkája

Az Ararát vallomása

Ron Wyatt felfedezései

Ron Eldon Wyatt [ejtsd: *vájett*] (1933-1999) amerikai aneszteziológus volt, aki életének utolsó harmadában amatőr bibliai régészként munkálkodott. Rendkívüli felfedezései miatt „az adventista Indiana Jones” néven híresült el. Egy ideig tagja volt a Hetednapi Adventista Egyháznak, majd attól különválva is megmaradt az adventista tanítások többsége mellett.

27 éves korában látott egy képet a Life Magazinban, amit Durupinárban (Törökország) készítettek egy hajó formájú tárgyról. Az evanglikál keresztények között terjedő vélemény, hogy ez esetleg Noé bárkája lehet, arra indította Wyattet, hogy ettől kezdve amatőr régészként tevékenykedjen. 1977 és a halála között több, mint százszor utazott a Közel-Keletre, ahol számos felfedezést tett, melyek közül a legjelentősebbek:

- Noé bárkája, a bárka horgonykövei, Noé és feleségének háza és sírja
- Sodoma, Gomora, Cóar, Cebóim és Admá városok valódi helye és romjai; valamint az őket elhamvasztó kénkövek
- A József által Egyiptomban épített gabonatárolók
- Bábel tornyának helye és romjai
- Izrael népének átkelési helye a Vörös-tengeren; a fáraó szekereinek maradványai a tenger mélyén
- A Sínai-hegy (Szaúd-Arábiában); a kettéhasadt szikla; az aranyborjú helye
- Jézus keresztre feszítésének valós helye
- A frigyláda és a szent sátor berendezési tárgyai

Bár a tudós társadalom szkeptikusan fogadja e felfedezéseket, nagy részüket más kutatók is megvizsgálták, és megerősítették Ron Wyatt eredményeit. Bár hitünket nem a látható dolgokra kell alapoznunk, hanem a Szentírás kijelentéseire, a nyitott szívű olvasók számára mégis hitelesítő lehet, ha olyan régészeti felfedezések kerülnek elő, amelyek a Biblia történelmi pontosságát igazolják.

Noé bárkája

Elsőként azzal a felfedezéssel fogunk foglalkozni, ami Ront tulajdonképpen a régészeti munkára indította.

Az első felfedezők

1959-ben egy török kapitány, İlhan Durupinar egy csónak formájú tárgyat fedezett fel az Ararat-hegységben egy, a NATO által készített fényképen. Amerikában többen is megvizsgálták a képeket, közöttük Dr. Brandenburger, az Ohio Állami Egyetem professzora, világhírű fotogrammetria-szakértő, aki a képeket tanulmányozva erre a következtetésre jutott:

„Ez a tárgy minden kétséget kizáróan egy hajó. Eddigi pályafutásom során még soha nem találkoztam ehhez hasonló tárggyal sztereó felvételen. Még a tárgy valószínű hossza is megfelelő.”

1960-ban egy amerikai kutatócsoport (Dr. Brandenburger, René Noorbergen kutató, George Vandeman evangélista és mások) ezt követően egy másfél napos expedíciót indított a területre, ennyi idő azonban aligha volt elég bármiféle tudományos vizsgálat kivitelezésére. Dinamit segítségével lyukat robbantottak a szerkezetbe, és bár néhány fagerenda formájú kő előkerült, a következtetésük mégis az volt, hogy ez „csak egy furcsa geológiai formáció”.

Megkövesedett fa évgyűrűk nélkül

Arra számítottak, hogy megkövesedett fát találnak. A fagerenda formájú kövek felfedezése biztató bizonyíték volt. Mivel azonban az anyag nem tartalmazott évgyűrűket, a kutatócsoport arra a megállapításra jutott, hogy ez nem lehet fa. De valóban így van? A bibliai özönvíz előtt a mostanától nagyon eltérő körülmények uralkodtak a Földön:

„....mert az ÚR Isten még nem bocsátott esőt a földre... Akkor pára szállt fel a földről, és megnedvesítette a föld egész színét.” (1Mózes 2:5-6)

A fában található évgyűrűket az évszakos változások okozzák, tehát egy özönvíz előtti környezetben lehetséges, hogy nem alakultak ki évgyűrűk. A geológusok ma is találnak olyan megkövült fákat, amelyek nem rendelkeznek évgyűrűkkel.

Ron felfedezései

A *LIFE* magazinban publikált – az expedíció részleteit taglaló – cikk olvasását követően Ron ellátogatott erre a területre. Meggyőződött arról, hogy érdemes további vizsgálatokat folytatnia.

24 alkalommal utazott vissza a területre, ahol fémdetektoros, valamint radarvizsgálatokat végzett, amelyekkel a sár és vulkanikus anyag alá temetett tárgyról egyértelműen megállapította, hogy az Noé bárkájának a maradványa.

Amikor 1977-ben Ron két fiával első alkalommal a helyszínre érkezett, fogalma sem volt, hogy merre keresse a bárkát. Az 1960-as csoportból valók csak annyit tudtak neki mondani, hogy valahol az Ararát-hegytől 32 km-re délre található. Mivel csak három napjuk volt, imádkoztak, hogy az Úr vezesse őket.

Ezután taxit fogadtak, és elkezdtek körbejárni a környéken. Egyszer csak a taxi lerobbant. Gyorsan egy kőrakást emeltek, hogy megjegyezzék a helyet. Ekkor a taxi újra működött, így továbbmentek. Ez még kétszer történt meg, és ők mind a három helyet megjelölték.

Másnap Ron visszament a kőrakásokhoz, és körülnézett a környékükön. Megtalálta a bárkát, a bárka horgonyköveit és Noé házának maradványait. Isten csodákat tett, hogy segítse Ront ebben a csodálatos felfedezésben.

A török kormányzat nagy érdeklődést mutatott Wyatt felfedezései iránt, és két kutatócsoportot is küldött a helyszínre. 1987. június 21-én a kutatás eredményeit közölték a leg-

nagyobb török újságban. A területet először Nemzeti Parkká, majd később Nemzeti Kinccsé minősítették. A kormányzat a bárkamaradvány közelében egy látogatóközpontot épített, és több nyelven készült, hivatalos, turistáknak szóló ismertetőfüzeteket készített, hogy a világ minden tájáról érkező emberek megtekinthessék a bárkát.

A bárka formája és méretei

A bárka nyugvóhelye kb. 1920 méterrel a tengerszint felett található, túl magasan ahhoz, hogy egy helyi árvíz

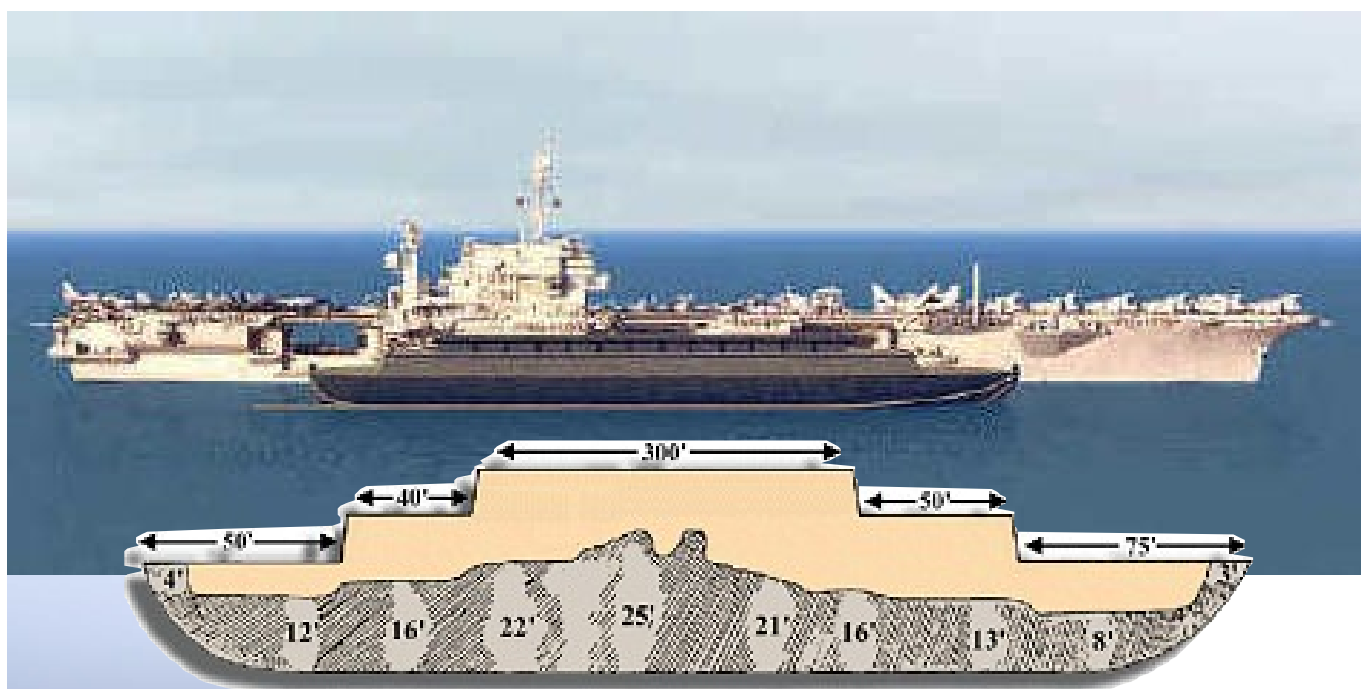
bárkájának maradványa legyen. Több mint 320 km távolságban fekszik a legközelebbi tengertől. A kiterjedése megfelel Noé bárkája bibliai leírásának 1Mózes 6:15

alapján: pontosan 300 egyiptomi könyök hosszú volt (157,5 m). Mózes a bárka méreteit az általa ismert egyiptomi mértékegységekkel írta le.

A szélessége nagyobb, mint amiről a Biblia említést tesz, mert a bárka oldalai valószínűleg kidőltek, ami el is várható egy ilyen idős bárkától.

A túloldali második kép a bárka még létező maradványának formáját és körvonalait mutatja. A Szentírás szerint a hajó három szintből állt, és jelenlegi állapota alapján a kép szerinti formájú lehetett.

A képen látszik, hogy a hajó mélyen a környező terepbe süllyedve állt. 1978-ban, amikor Ron hazatért, imádkozott azért, hogy az Úr tegye hozzáférhetővé a hajót. Hazatérve a következő újságcím fogadta: „Földrengés Kelet-Törökországban”. A földrengésben senki sem sérült meg, viszont a föld leomlott a bárka oldalai mellett, sokkal jobban láthatóvá és hozzáférhetővé téve az alakzatot.

Laboratóriumi vizsgálatok

A Ron által folytatott vizsgálatok meglepő eredményeket adtak. A helyszínről vett anyagminták elemzéséből kiderült, hogy a bárka több, napjainkban ismeretlen anyaggal egymáshoz ragasztott farétegből áll. A fákat fémlapokkal és fémszegecsekkel fogatták egymáshoz.

Fémszegecsek százait találták meg a területen, melyekről a laboratórium az alábbi jelentést tette: „Érdekes megjegyezni, hogy a megkövesedett faanyag sokkal több szenet tartalmazott (1.9 %), mint a megkövesedett fém”. Tehát az elemzés pontosan azt tárta fel, ami egy megkövesedett fadarabban (egykor élő anyag) – melybe megkövesedett fémalátétet és fémszegecset (nem élő anyag) ütöttek – megtalálható. A szegecsek vasat, alumíniumot, titánt, mangánt, vanádiut és krómot tartalmaztak. Mindez azt bizonyítja, hogy a bárka készítői igen magas technológiai tudással rendelkeztek a fémmegmunkálás terén.

Emellett a bárka oldalát képező bordázat függőleges fagerendáit, valamint a fedélzeti gerendákat is azonosították.

A bárkában továbbá egy megkövesedett címert és több ürülékmaradványt is találtak.

A területen található fémek elhelyezkedése egy egymást keresztező vonalak sokaságából álló formát képezett, amely nem volt véletlenszerű. A Geophysical Survey Systems (Geofizikai Földmérő Rendszerek) alelnöke, Joe Rosetta szavait idézve:

„Ez nem egy természetes tárgy. A visszaverődések túl periodikusan jelentkeznek ahhoz, hogy ez egy természetes felület legyen... Ilyen-nel sohasem találkozhatunk a ter-

ballasztanyagot helyeztek el a fémmegmunkálás hulladékanyagaiból.

Mivel már csak az oldalfalai állnak a bárkának, és már azok sem teljes magasságukban, a hajó többi anyaga kö-

mészetes földtanban... Ez emberi alkotás, bármi is legyen az.”

Később, 1985. májusában Dr. John Baumgardner, aki a Los Alamos laboratórium munkatársa volt, fémdetektorral vizsgálta végig a bárka maradványait, amikor az oldalán egy tökéletesen derékszögű, sem el nem bomlott, sem meg nem kövesedett kovácsolt vasból készült tartókonzolt talált. Magával vitte, és a laboratóriumban, ahol dolgozott, megvizsgálták. Azt találták, hogy a tárgy 91,84 % FE203-as vasat tartalmazott.

Különböző, a helyszínen talált, magnéziumból, mangánból, vasból és fémötvözetből készült tárgyak formájából és vizsgálatából kiderült, hogy azok többségét – a szegecseket és a fémlemezeket is beleértve – a helyszínen öntötték, és még forrón rakták be a helyére, ahol aztán végleges alakjára formálták. A bárka alján nagy mennyiségű fém – főleg mangán –

zépre beomlott, és ott kisebb dombot alkotott, ahogy azt a képen láthatjuk.

Ron Wyatt, hogy megvizsgálja ezt a beomlott részt, egy 15 cm átmérőjű magfúrást végzett a bárka aljában. Belefűrt egy kamrába, ahonnan megkövesedett állatürüléket, macskaszőrt, agancsdarabot, emberi haját, és ember által készített anyagot hozott fel. Az utóbbi anyag leginkább az optikai szálakhoz hasonlít (optikai szál: egy igen tiszta, néhány tíz mikrométer átmérőjű üvegszálból és az ezt körülvevő, kisebb optikai törésmutatójú héjból álló vezeték.)

Hatalmas horgonykövek és egy sír-
emlék

Ron Wyatt több, óriási horgonykövet is felfedezett néhány mérföldnyire a területtől, a bárka vonalában. Ezeket valószínűleg akkor vágták le, amikor a bárka a szárazföld közelébe ért. Sok közülük rendelkezik nyolc – a horgonyköbe faragott – kereszttel, mely a nyolc, bárkán lévő embert jelképezi, és azt sugallja, hogy a korai keresztények megjelölték ezeket a horgonyköveket. Ilyen köveket a bárka közelében is találtak.

Ron ezenkívül megtalálta Noé és felesége síremlékét, valamint a kőházat is, amelyben valószínűleg éltek. Bár a Bibliában azt olvassuk, hogy Noé a sátrában lett ittas (1Mózes 9:21), az ezen a vidéken élő emberekre a mai napig jellemző, hogy nyáron sátrakban, télen pedig kőházakban élnek. Noéről a szőlőérés idejéről olvashatjuk azt, hogy sátorban tartózkodott.

Beszédes helyiségnevek

A bárka a törökül Cesnakidagnak nevezett hegyen áll, aminek a jelentése: „világvége”. A bárka nyugvóhelye alatti völgyet a törökök „A nyolcak völgyének” hívják, a vízözönt egyedül túlélő nyolc tagú család létszáma alapján. A falu neve, ahol a horgonyköveket találták, Kazan, azaz „A nyolcak helye”. Egy közeli falu neve – „A varjú nem talál helyet” – arra utalhat, hogy Noé itt engedte ki a hollót a bárkából. Egy másik közelben lévő falu neve: „Ahol a kormánylapát megfordult”. Ez azt jelentheti, hogy Noé bárkája itt fordult más irányba és kezdett el lassulni végső megállása előtt.

A bárka maradványai – és csónakszerű formája – a Google Earth-ön is megtekinthető a következő linken: <http://goo.gl/maps/qeE35> A bárka felfedezéséről még részletesebb beszámolót találunk az angol nyelvű <http://wyattmuseum.com> weboldalon.

Tanulságok napjainkra

A mai világban, amikor a tudósok többsége az evolúcióban hisz, és a Bibliát csak mítoszok gyűjteményének tekinti, Isten bizonytságot ad arról, hogy az Ő szava nemcsak az embert átformáló erejében és tanításai-ban igaz, hanem történelmi feljegyzéseiben is. Jézus sokszor azért tett csodát, hogy megerősítse tanítványai és mások hitét (János 10:38; 11:15). Ezek a felfedezések azért is kerültek felszínre, hogy e mostani időben, amikor Jézus eljövetele egyre közeledik, teljes szívvel meggyőződhes-sünk az Ige megbízhatóságáról. Ahogy Szavában, úgy magában az Úrban is teljes mértékben megbízhatunk.

Emellett Noé bárkájának maradványai az eljövendő ítéletről is bizonytságot tesznek. Noé napjaiban a legbölcsebbnek tartott emberek nem hitték el, hogy vízözön jöhet, mivel még addig nem esett eső a földre. Hasonlóképpen, a mai emberek és tudósok – akik az özönvíz történetét mesének tartják – szintén úgy gondolják, hogy Jézus eljövetele csak egy mese:

„Mert kész-akarva nem tudják azt, hogy egek régtől fogva voltak,

és föld, mely vízből és víz által állott elő az Isten szavára; amelyek által az akkori világ vízzel elborítottván elveszett; a mostani egek pedig és a föld, ugyanazon szó által megkíméltettek, tűznek tartatván fenn, az ítéletnek és az istentelen emberek romlásának napjára.”
(2Péter 3:5-7)

Jézus figyelmeztetett, hogy amint Noé napjaiban az emberek elmerültek a mindennapi élet körforgásában, valamint kívánságaik és vágyaik kielégítésében, napjainkban mindez megismétlődik (Máté 24:37-39). Ezt láthatjuk magunk körül és lehet, hogy saját életünkben is. A kérdés számunkra a következő: mi is ebben a közömbös állapotban maradunk, és elpusztulunk a Noé idejében elvesztett emberekhez hasonlóan, vagy felismerve a jeleket és az Isten által adott bizonyítékokat, felébredünk?

Nem kell elmennünk a bárka vagy egyéb Bibliai emlék maradványaihoz, hogy Istennel találkozzunk. Valójában Ő a közelünkben, sőt velünk van. Ő hűséges, a hűtlenek mi szoktunk lenni. Adja az Úr, hogy észrevegyük életünkben oltalmazó karját, amely ugyanúgy körülölel minket, mint évezredekkel ezelőtt Noét és családját!

■

G.R.

[Megjegyzés: a konkrét felfedezéssel foglalkozó rész főként külföldi oldalak, illetve egy magyar fordításuk alapján lett összeszerkesztve. Ezúton is szeretnénk kifejezni köszönetünket e forrásoknak.]

Százannyi áldás

Egy ifjú csendes megtérése

Első benyomások

Kisiskolás koromtól fogva olyan légkör vett körül, amelyben jelen volt az Istenről szóló tanítás. Minden héten jártam katolikus templomba, illetve később az ifjúsági órákat is látogattam. A nagymamám nagyon közel lakott hozzánk: éppen a mellettünk levő utcában, kb. 200 méterre tőlünk. Nagyon sok időt töltöttem nála, és nemcsak a nyári szünidő alatt, hanem naponta, az iskola után is. Ő egy szorgalmasan templomba járó nénike volt, aki hétvégenként magával vitte az unokáit is (hárman voltunk testvérek). Ennek eredményeképpen mind a hárman elsőáldozók és bér málkózók is lettünk.

Azonban valahogy számomra mégis „hideg emlékként” maradt meg az egyházban töltött első időszak – mint ahogy általában a templom maga is hideg volt. Később, a bér málkkozás után egy kisebb teremben voltak az ifjúsági órák, és a katolikus képes Bibliából olvastunk történeteket. Ez már barátságosabb volt. Több szép éneket is tanultunk, az egyikre még most is emlékszem. Azonban ahogy növekedtem, az iskolák egyre több időmet vették el, én pedig lassan elmaradoztam ezekről az ifjúsági órákról.

Egy hasznos barátság

Az első szakiskolám elvégzése után, 17 évesen elkezdtem gondolkodni arról, miként folytassam az életem. Láttam volt osztálytársaim kicsapongó, bulizós életét, de én nem akartam ezt választani. Úgy döntöttem, hogy szabadidőmben folytatom a már elkezdett sportot a helyi birkózó egyesületben, ahol a küzdés által kitartást és pozitív tapasztalatokat szereztem.

Az egyik sportegyesületi társammal nagyon jó barátok voltunk. Ő és az egész családja elkezdtek előadásokra járni hétvégenként egy családhoz. A kommunizmus idején nem lehetett semmilyen nyilvánosan meghirdetett, egyházi jellegű előadást tartani, ezért a barátom nem is szólt nekem erről semmit. A viselkedésén azonban éreztem valamilyen változást, különösen az étvágy dolgában.

Ez utóbbit azért volt könnyű megállapítani, mert korábban „mindig éhes” volt. Ez azt jelentette, hogy a kabátja zsebe mindig tele volt ennivalóval. A dologhoz hozzátartozik, hogy birkózóként súlycsoportja a nehézsúly volt, ahol nem számított a súlyhatár. Egy nap azonban a kabátzsebéből eltűnt az ennivaló. Másnap figyeltem, de akkor sem láttam kilógó kifliket meg kolbászokat. Egész héten foly-

tattam a megfigyelést, de többé nem láttam nála ilyesmit – az utána következő időkben sem.

Végül megkérdeztem, jól van-e, vagy talán beteg? Erre azt felelte, hogy jól van, de rögtön meg is kérdezte, miért kérdezem ezt tőle. Azt mondtam, arra gondoltam, hogy biztosan nincs jó étvágya, mivel a „vésztartaléka” nem volt többé a zsebében. Erre elkezdett nevetni, és azt mondta, jól láttam, hogy nem hord már ilyesmit.

Azt is megfigyeltem, hogy a versenyek utáni vacsorán is csak üdítőt rendelt, enni-valót nem.

Ez még jobban felcsigázta az érdeklődésemet. Elkezdtem alaposan kifaggatni, mire végül elmondta, hogy olyan előadásokra járnak szüleivel, ahol a Bibliáról, az egészségről, meg sok más egyébről is beszélnek. Ha kíváncsi vagyok, elmehetek én is, és a barátainkat is elhívhatjuk – biztatott.

Lelki táplálék

Nagy várakozással készültem a hétvégére. Egy lakótelepi lakás nagyszobájában volt berendezve az előadás helye. Kedvesen fogadtak bennünket. Egészen tele volt a szoba. Hallottunk előadásokat a világ teremtéséről és különböző bibliai eseményekről, illetve arról, miként lehet megőrizni egészségünket Isten szavának tanácsa szerint.

Nagyon érdekes volt számomra, mikor megtudtam, milyen táplálékot adott Isten az embernek kezdettől fogva. Az is elhangzott, hogy a hús lassan ölő mérég, és ez a gondolat szöveget ütött a fejembe.

Az előadás után sokunknak voltak kérdései. Különösen tetszett, hogy a válaszokat mind a Bibliából olvasták fel. Ekkor azt gondoltam, bárcsak nekem is lenne ilyen Bibliám! Mintha csak kitalálták volna gondolataimat –

kaptam is egy olyan Bibliát!!! Örültem, hogy most már én is mindenre választ kapok majd ebből!

Gyorsan belelapoztam, de nem találtam benne képeket. Megkérdeztem, hogy ebben miért nincsenek képek, mint a katolikus Bibliában? Erre azt a választ kaptam, hogy ez szöveges Biblia. Azt javasolták, hogy először az Újszövetséget kezdjem el olvasni, mert az könnyebben érthető, és hírül adja, Isten hogyan lépett be a bűnös emberi nemzetségbe.

Elhatároztam, hogy a következő szombaton is elmegyek. Minden hétvégén többet és többet tudtam meg Isten csodálatos munkájáról, amit korábban nem vettem észre a mindennapi életben.

Barátaink nagy része elmaradozott, de én úgy vettem észre, hogy ezek a különleges előadások pont nekem szólnak. Péntekenként már boldogan

készültem a következő napra. Azokban az években kemény telek voltak, és az előadások helye elég messze volt a lakásunktól. Mivel abban a zord időben is kerékpárral közlekedtem, sokszor elcsúsztam a jeges úton, de nem számított – gyorsan felpattan-tam és mentem tovább.

Üldözés a családban

A szüleim észrevették, hogy másképp kezdek gondolkodni és más a véleményem különböző dolgokról. Akkor, 17 évesen elhatároztam, hogy a hús nem fog engem többet mérgezni – nem eszek többet! A szüleim ekkor aztán ténylegesen ellenem fordultak, és azt mondták, hogy ha nem eszek húst, rövid időn belül meg fogok halni. Azóta 38 év telt el, még mindig élek, sőt a véreredményeim jobbak, mint egy 20 éves fiatalé!

A szüleim látták a lelki békességemet és örömet, és nem akarták elhinni, hogy a Biblia által nyertem ezt. Azt állították, hogy biztosan pénzt adnak nekem ott, ahova járok, azért vagyok boldog és kiegyensúlyozott. Sajnos hiába tettem bizonyosságot nekik újra és újra, nem vették komolyan. Annyira nem, hogy üldözni kezdtek. Mivel nem mentem dolgozni szombaton a gyümölcsöskertünkbe, sokszor még bántalmaztak is.

Mindemellett Isten sokszor megőrzött. Egy alkalommal éppen a szobámban imádkoztam, amikor apám mérgesen berontott, hogy megverjen. De amint belépett a szobámba, és látta, hogy imádkozom, nem tudott hoz-

zám közelíteni – mintha egy láthatatlan falba ütközött volna –, úgyhogy megfordult és távozott.

Egy idő után azonban éreztem, hogy ez így nem mehet tovább. Visszaemlékeztem egy gyülekezeti testvér szavaira, aki azt mondta, ha már nem bírom tovább otthon a hitem miatt, nála mindig lesz helyem. Végül egy este kénytelen voltam az ablakon keresztül elszökni otthonról, egyetlen táskával a kezemben. Elmentem a vasútállomásra, és jegyet vettem a kb. 100 km-re lakó testvér városába.

Új élet

Megérkezve elmondtam mindent, ők pedig azzal vigasztaltak, hogy minden időben üldözték azokat, akik hittek és hitüket komolyan vették. Megígérték, hogy másnap elmegyünk és keresünk nekem munkát. Nagyon örültem neki, hogy az Úr így gondoskodott rólam, és ismét megtapasztalhattam az ima erejét.

Másnap felkerekedtünk és bejártuk a környéket, hogy munkahelyet keressünk, de sajnos nem találtunk megfelelőt, mert havonta egy szombatot mindenhol dolgozni kellett volna. Ez

volt a helyzet a kommunizmusban a '70-es években. A testvér azonban bátorított: „Ne bánkódjál, elmegyünk Pestre és ott biztos lesz hely, ahol a többi hívő is dolgozik!”

Másnap Pesten felkerestük az egyik testvért, aki egy szabad-szombatos munkahelyen dolgozott. Arra a kérdésre, hogy lesz e munka, annyit válaszolt,

hogy majd meglátjuk, mint mond a főnök. „De hol fogok lakni?” – gondoltam magamban. Még be sem fejeztem a gondolatomat, amikor

a testvér így szólt: „Most oda megyünk, ahol lakni fogsz!” Teljesen megborzongtam, hogy Isten már messziről érti az ember gondolatait!

Ezután egy közeli városban élő családhoz érkeztünk. A testvér bement beszélgetni a családfővel, engem pedig megkértek, hogy addig várjak kint az előszobában. Nemsokára kijöttek, és a testvér így szólt: „Nos, fiú, itt az apád!” Erre nagyon elcsodálkoztam, de hálát mondtam a szívemben, mert a házigazda is így szólt: „Te leszel mától fogva a fiam!” Hirtelen nem is tudtam mit mondani a nagy meglepetéstől, de amikor felocsúdtam, annyit mondtam, hogy: „**KÖSZÖNÖM!**”

Közösen hálát mondtunk az Úrnak, és elbúcsúztunk attól a testvértől, aki elkísért idáig. Másnap reggel korán indultunk a munkahelyre, bementünk a főnökhöz, én pedig vártam a kérdéseket. A főnök azonban csak annyit kérdezett, hogy én is úgy hiszek-e, mint az a testvér, aki ott dolgozik már régóta. Azt feleltem, hogy igen. „Ak-

kor fel van véve!” – mondta a főnök.

Az irodából kilépve úgy éreztem, hatalmasat tudnék ugrani örömben!

Hálát mondtam az Úr-

nak azért a gondoskodásért, amit abban a keményen hitellenes időben tett és **tesz most is a Benne hívőkért!** Ámen. ■

„Jézus pedig így felelt: Bizony mondom nektek, senki sincs, aki elhagyta házát, fiútestvéreit, nőtestvéreit, apját, anyját, feleségét, gyermekeit vagy szántóföldjeit énértem és az evangéliumért, és ne kapna százannyit most éppen az időben, házakat, fiútestvéreket, nőtestvéreket, anyákat, gyermekeket és szántóföldeket, üldözésekkel együtt; a jövő világban pedig örök életet.” (Filippi 4:7)

F.L.

20. zsoltár

Könyörgés győzelemért

*2 Hallgasson meg téged az ÚR a szükség idején,
oltalmazzon meg téged Jákób Istenének neve!*

*3 Küldjön neked segítséget szent helyéről,
és a Sionról támogasson téged!*

*4 Emlékezzék meg minden ételáldozatodról,
és fogadja kegyesen égőáldozataidat!*

*5 Cselekedjék veled szíved kívánsága szerint,
és teljesítse minden szándékodat!*

*6 Hogy örvendezzünk szabadításodnak,
és Istenünk nevében zászlót lobogtassunk.
Teljesítse az ÚR minden kérésedet!*

*7 Most tudom, hogy az ÚR megsegíti fölkentjét;
meghallgatja őt szent egéből jobbjának segítő erejével.*

*8 Ezek szekerekben, amazok lovakban bíznak;
mi pedig az ÚRnak, a mi Istenünknek nevéből emlékezünk meg.*

9 Azok lehanyatlanak és elesnek, mi pedig fölkelünk és megállunk.

*10 URam, segítsd meg a királyt!
Hallgass meg minket, mikor hozzád kiáltunk!*

Hittől hitbe

Folyóiratunk Isten gyermekeinek lelki épülését szolgálja,
míg mindnyájan felnövekedünk Jézus hitének teljességéig.

A kiadásban közreműködtek:

Tartalmi szerkesztők: Fülöp László, Gégény Rudolf, Sánta János.

Felelős szerkesztő: Sánta János. Borítóterv és lapszerkesztés: Gégény Lora Mariann.

Magyar nyelvi lektor: Barati Lilla. Nyomtatás: Gyulai Oszkár.

Elérhetőségeink a kiadvány hátlapján találhatók.

Kiadványunk teljesen ingyenes, szabadon terjeszthető és másolható. Ha szeretnéd havi rendszerességgel kézhez kapni, iratkozz fel valamelyik elérhetőségünkön:

Telefon: 20/779-47-67

E-mail: **info@hitbol.hu**

További
információért
keresd fel
internetes
oldalunkat:

hitbol.hu

Vagy lépj velünk
kapcsolatba
Facebookon:

 /hitbol.hu